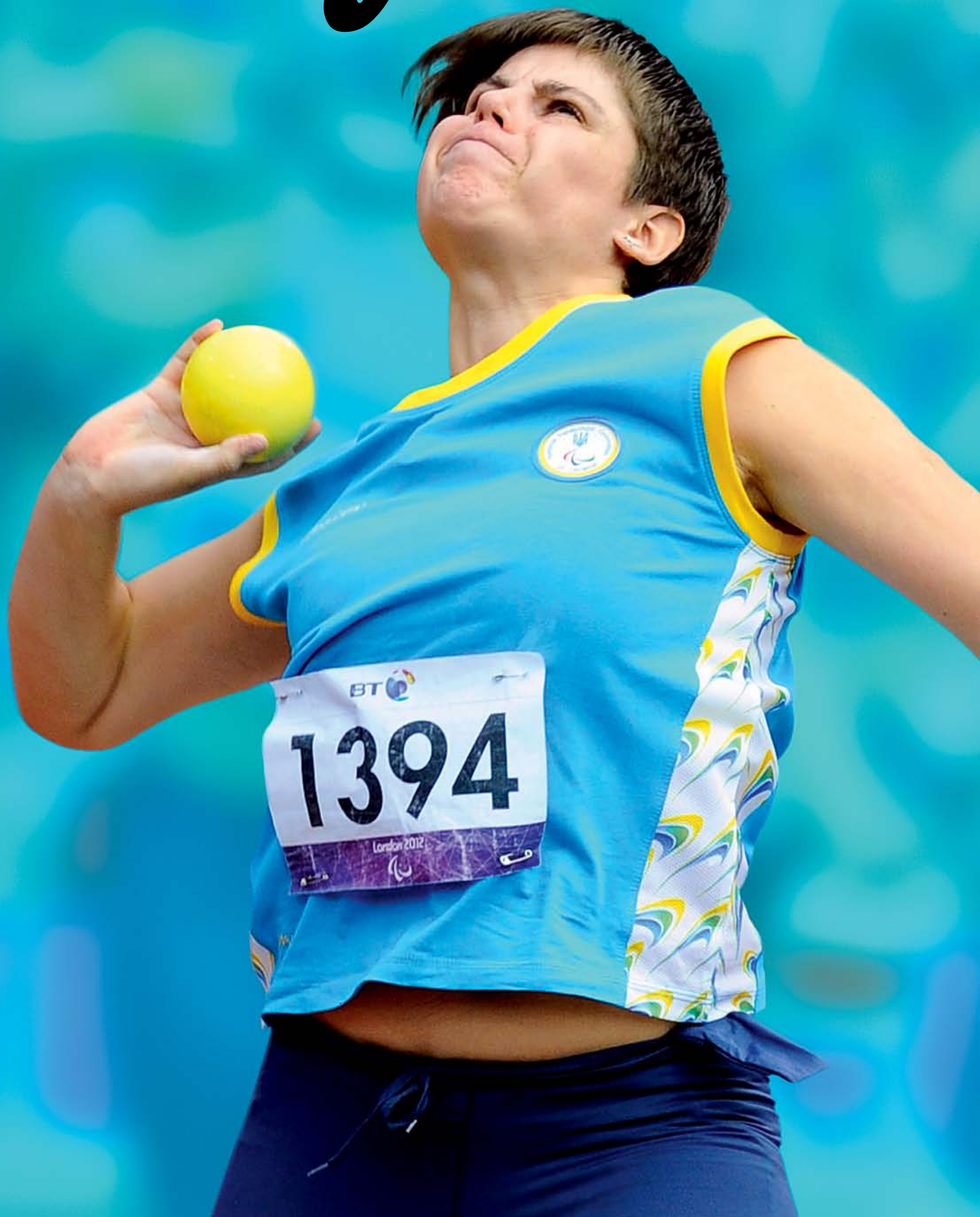

Спорт

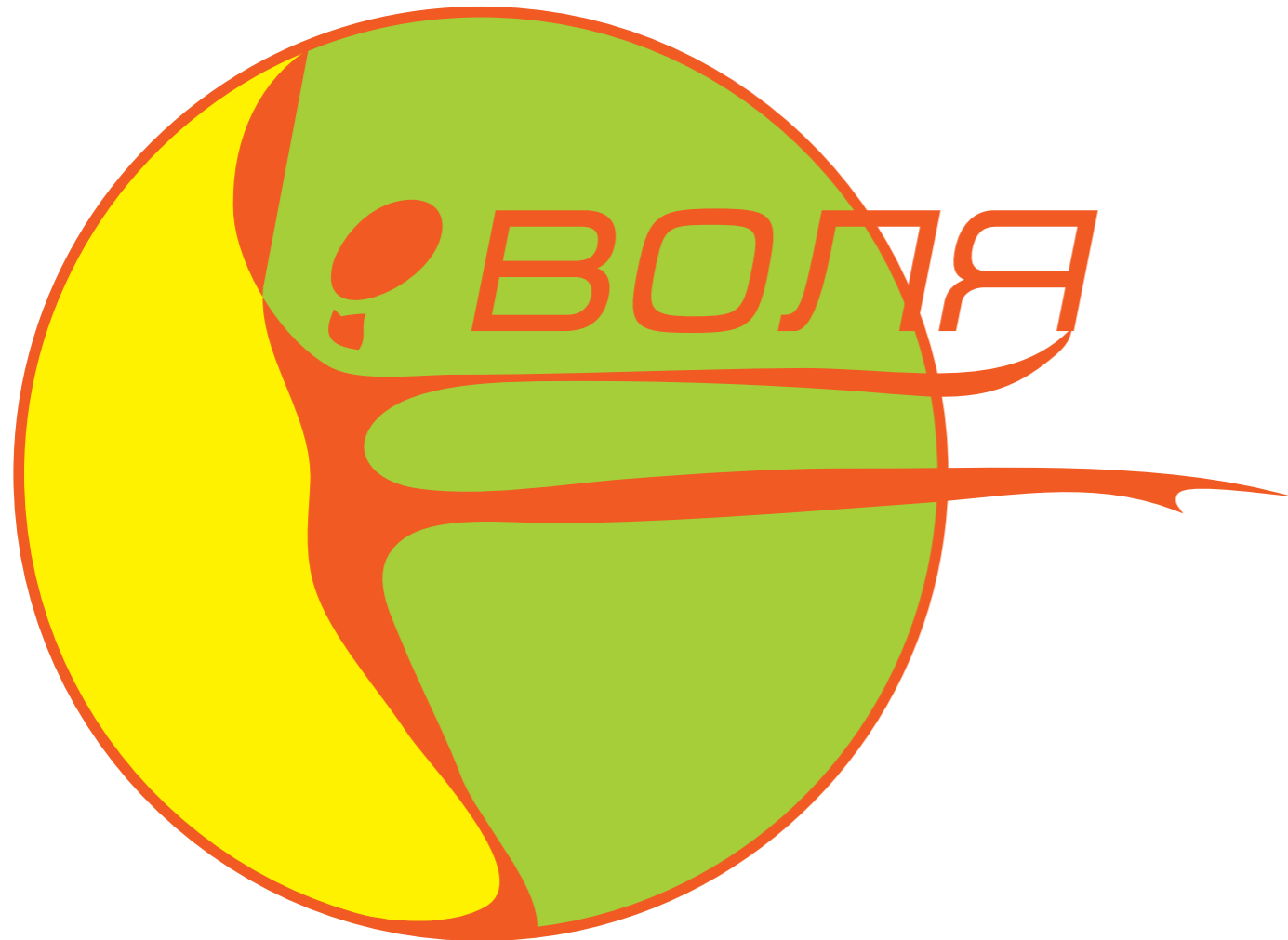
Листопад 2012

БЕЗ ОБМЕЖЕНЬ

SPORT
WITH NO LIMITS

eureka
WORLD'S CALLING

18 Дзюдо

4 Інтерв'ю

8 Академічне (адаптоване) веслування

10 Велосипедний спорт

14 Волейбол сидячи

22 Легка атлетика

28 Настільний теніс

30 Пауерліфтинг

32 Стрільба з лука

34 Стрільба кульова

40 Футбол

44 Плавання

36 Фехтування на візках

53 Підсумки

Ціна однієї перемоги

Валерій
СУШКЕВИЧ

Президент Національного комітету спорту інвалідів України

Українська паралімпійська збірна, окрім рекордної кількості медалей (84), привезла з Лондона неоціненний подарунок українському суспільству: шалений міжнародний резонанс, справжній фурор! Позитивне враження, безмежна небайдужість та підтримку, що знаходили наші спортсмени на лондонських аренах, з не меншою цікавістю та переживаннями перейняли й українські вболівальники. Британський форум виявився не лише найуспішнішим в нашій паралімпійській історії, а й важливим поштовхом до популяризації спорту інвалідів в Україні. Проте Лондон-2012 — вже історія і яку роль вона зіграє у майбутньому для української громади, покаже час. А ми спробуємо спрогнозувати. Висновки Паралімпіади, плани на майбутнє та «по кому дзвонить дзвін» з'ясували у дружній атмосфері прийомної бесіди з головним борцем за права інвалідів у нашій державі, президентом Національного комітету спорту інвалідів України Валерієм Сушкевичем.

— Валерію Михайловичу, емоції після паралімпійських змагань вже вщухли. Лондон-2012 став найуспішнішою Паралімпіадою для української збірної. Які висно-

вки зробили: чим задоволені, чим незадоволені після чотирнадцятого найбільшого форуму спортсменів з обмеженими можливостями?

— Висновків дуже багато. По-перше, у Пекіні, наприклад, відчувалося, що ми посядемо четверте місце, і це було досить неочікувано для ряду країн-лідерів паралімпійського руху. У Лондоні нас вже боялися і усвідомлювали, що Україна має претензії на потужне лідерство. І це не просто місце у шестірці, п'ятірці чи навіть четвірці. Росія, Велика Британія, Австралія та США без упину обговорювали українські плани на найвище загальнокомандне місце, і в цих розмовах була пересторога. Про Китай вже ніхто не говорить, вони безумовні глобальні лідери як в паралімпійському, так і в олімпійському рухах. Тим не менш британська преса неодноразово позиціонувала Україну як загрозу для високого загальнокомандного місця їхньої національної збірної. Молода незалежна пострадянська держава, яка має такі колосальні амбіції в паралімпійському спорті, безумовно, була у центрі уваги на лондонській Паралімпіаді. Тож ми в Національному паралімпійському комітеті зробили висновок, що Україна, незважаючи на світову фінансову кризу,

свою не досить високу політичну репутацію в Європі, проблеми у соціальній політиці все ж може бути одразу після Китаю, тобто другою у світовому паралімпійському русі. Адже під час Ігор ми були і треті, і другі. Звертаю вашу увагу, мова йде не про початок змагань, коли всі стрибають з місця на місце, а вже про екватор, коли більш-менш вимальовується загальна картина. Ми зробили глибокий аналіз, я не хочу розкривати всіх секретів нашої експертної внутрішньої кухні, але, базуючись на висновках після чемпіонатів світу та Європи та на динаміці наших спортсменів у підготовчий до Паралімпіади період, можна стверджувати, що Україна у Лондоні могла показати кращий результат.

— Цей результат залежав від спортсменів, чи все ж таки мало місце необ'єктивне суддівство?

— Обидва фактори вплинули на результат. Якби ми завоювали навіть 80 відсотків від запланованих медалей, то це було б абсолютне сто відсоткове друге місце. Вже можемо відкрити вам ще один секрет — адекватність наших планів співвідноситься з призовими грішми, що були заплановані в держбюджеті для паралімпійських чемпіонів та

призерів. Сьогодні залишилась величезна невикористана сума коштів, що планувалися на медалі. Ми звернулися до Міністерства фінансів, щоб ці гроші нам дозволили використати на інвентар, на обладнання. А існування цього запасу ще раз підтверджує, що з суб'єктивних та об'єктивних причин ми не досягли того результату, на який очікували. До об'єктивних треба віднести проблему відсутності галузі фізичної культури та спорту в Україні як такої. Держслужба молоді та спорту дуже уважно поставилася до підготовки спортсменів до Ігор, але вона — підрозділ міністерства. А така важлива сфера як спорт має існувати у державі як окрема галузь з відповідним режимом фінансування. І це один з чинників, що працюють загалом

проти спорту. Про що казати, якщо в минулорічному Законі «Про державний бюджет» не були передбачені кошти навіть на обладнання та інвентар для національної паралімпійської команди України?! Та попри все, система, що була започаткована 20 років тому, дуже стійка та ефективна. Шляхом селекції небайдужих та порядних людей система спорту інвалідів не лише працює, а й, вибачте, «вистягує» неймовірні результати, які власне й демонструються нашими спортсменами. Тому я дуже вдячний своїй команді і, навіть, не спортсменам та тренерам, а саме своїй команді Національного комітету спорту інвалідів України.

— Що стосується безпосередньо спорту, які арени стали для

нас фартовими, а де ставки не зіграли?

— Ретельний серйозний аналіз наших виступів ще попереду. Проте можемо сказати, що не вперше, наприклад, не зіграла ставка на лук. Ми сподівалися на призи ще в Пекіні, але не вигоріло ані в Китаї, ані у Великобританії, тож будемо працювати далі на результат. Із визначних досягнень хочу відзначити безумовно дзюдо, дуже непогано виступили і плавці, хоча могли б більше, набагато більше...

— По декілька разів на день в Акваік-центрі лунав наш державний гімн, куди вже більше?

— Плавання такий «мультиплекційний» вид спорту, особливо у паралімпійців. Тож нам і тут є до чого прагнути, проте у Лондоні ми

все ж показали задовільний результат. Прийнятний варіант у нас в академічному веслуванні. Приємний дебют у стрільбі — наше перше в історії паралімпійське «золото». Особливо хочу відзначити волейбольну «бронзу». Це величезне досягнення. Сімнадцять років наші дівчата йшли до цієї перемоги. Бронзова медаль на Паралімпіаді у командному виді спорту для жінок з інвалідністю, які живуть в українській державі! Розумієте, що це таке?! Ця «бронза» справді на вагу золота.

— А що скажете про футбол? Досить неочікуване «срібло», враховуючи попередні виступи команди та груповий паралімпійський турнір.

— Це незадовільний результат. Попри те, що «срібло» — це солідна нагорода, вона не притаманна нашим футболістам. Українська

команда показала незвичні рівень та стиль гри. Я знаю, якими вони можуть бути, і якими вони завжди були, тому повторюю, попереду ретельний аналіз, і ми будемо шукати шляхи вирішення проблем. Дуже не хочу, щоб паралімпійський футбол був «інфікований» здоровим футболом. Наш футбол має бути таким, яким ми звикли його бачити — лідером паралімпійського футболу у світі.

— Час підняти і «скандальну» тему. На легкій атлетиці, а точніше у метанні диска виникли непорозуміння, що коштували «золота» Маші Помазан. Як її справи зараз?

— Маша Помазан особисто для мене стала певним символом. У ній, в її ситуації з «золотом», сконцентрувалася проблемність України в Європі та у світі, я маю на увазі їхнє ставлення до нашої держави. І на дзюдо, і у плаван-

ні та й в інших видах мала місце суддівська необ'єктивність. Ще до початку Паралімпіади ми боролися з недопуском плавця Геннадія Бойко до змагань. Йому просто не хотіли давати плисти в його класі, виправдовуючи це незрозумілими технічними моментами. Ми боролися за Бойко аж до самого його старту, і тут на фоні «плавальних» дебатів буквально на наших очах знищується чемпіонство Помазан. Я думаю, у ситуації з Геною їм вже було важко вчинити ще одну несправедливість по відношенню до нашої команди. Тому він таки стартував в своєму класі та завоював стовідсоткове «золото». Я вдячний деяким діячам в системі міжнародного паралімпійського руху, там дійсно є люди, які працюють на те, щоб справедливість була абсолютним імперативом. І приклад Бойко це яскраво демонструє. Ви можете повірити, він навіть не знав, що

його не допускають до змагань? Вже після церемонії нагородження ця інформація була для нього розсекречена. А повертаючись до Маші Помазан я повторю те, що сказав Президенту України та на зустрічі паралімпійців з Прем'єром: вона — символічна особистість. Тому моє прохання, щоб перший протокол, який свідчить про її чемпіонство та встановлення світового рекорду, був визнаний в Україні первинним та остаточним. І це враховано Кабінетом Міністрів. Тож несправедливо знівельована в Лондоні перемога Помазан абсолютно підтверджена в Україні. Я дуже сподіваюся, що перемога нашої паралімпійської команди в Лондоні стане перемогою усіх людей з обмеженими можливостями в Україні.

— Тобто можна стверджувати, що широка телетрансляція та безумовний успіх нашої команди все ж стануть поштовхом до покращення життя в Україні всіх людей з обмеженими можливостями?

— Ті люди, які обмежені в правах, які мають незадовільний соціальний захист з боку держави, мають знати, що є українське законодавство, яке написано в тому числі мною, але воно не виконується. Я хочу вірити і буду робити все для того, щоб наші паралімпійські перемоги мали позитивний вплив на державну політику по відношенню до всіх людей з інвалідністю в Україні. Я в це вірю, адже є чудова динаміка. Якщо взяти всі Паралімпіади і відповідні рішення урядів та президентів, то всі піки активності у цьому питанні співпадають з нашими перемогами. А повертаючись до підсумків чотирнадцятої Паралімпіади, то той раніше небувалий обсяг, що був показаний по телебаченню, мав шалений резонанс у всьому суспільстві. А оскільки влада — похідна від суспільства, то я вірю, що гордістю за команду перейнялася і вона. Сьогодні на батьківщині паралімпійського руху, у Великобританії, прийшло глобальне розуміння того, що воля людська не має меж. Стадіони, басейни та, зрештою,

всі арени були вщент заповнені. Вперше на змагання, навіть на попередні, важко було потрапити. Це свідчить про те, наскільки наш рух став цікавий світові, і я щасливий від того, що це розуміння та інтерес кореспондуються і з Україною. Резонанс між Україною та європейським суспільством мене найбільше зворушив і схвилював. Є у нас внутрішня європейськість і небайдужість, я вважаю, що найближчим часом здорова ментальність української нації призведе до успішності української держави в цілому.

— І у нас з'являться такі ж можливості для людей з інвалідністю, як у Лондоні? Мене, наприклад, приємно вразила їхня підземка — спеціальні пандуси, ліфти, окремі місця для пасажирів на візках...

— За п'ять годин до церемонії відкриття Паралімпіади зі мною трапився невеличкий казус. Я знаходжуся в центрі Лондона в організаторських справах і на машині заздалегідь вирушаю до Паралімпійського селища. Повністю заблокована столиця, ми за дві години проїхали рівно 250 метрів. Приймаю доленосне, як виявилось, рішення — спуститися у метро. У краших традиціях пострадянської свідомості, мій помічник Влад хапається за мій візок і починає нести по східцях, вмить буквально з-під землі біля нас опиняється службовець метрополітену, проводить нас до ліфту, показує, де пандуси, спрямовує до потягу. А метро, до речі, найбільш проблемний вид транспорту для людей з інвалідністю. В лондонському ж ми з комфортом, без жодних проблем дісталися необхідної станції, і я таки встиг до своєї команди на церемонію відкриття. Що значить цивілізована держава! Привілейованість людей з інвалідністю там — це, в першу чергу, рівність у правах із здоровими громадянами. Тож перемогу нашої команди тут, в Україні, я вбачаю у тому, що по відношенню до всіх інвалідів відбудеться державна політика у виконанні соціальних законів, конвенції ООН «Про права інвалідів», в тому, що дискриміна-

ція людей з інвалідністю в освіті, в бар'єрному архітектурному середовищі, в транспорті, в працевлаштуванні нівелюється. Є така стаття в конвенції ООН — «Право на життя». І це право на життя буде реалізоване в Україні, коли права та можливості інвалідів будуть рівними з усіма іншими громадянами нашої країни.

— І останнє запитання — ми вже готуємося до нового триумфу? Націлені завоювати Ріо?

— По-перше, ми готуємося до Сочі. Проте, якщо говорити про Ріо-де-Жанейро, а я був там багато разів, — це унікальне за ментальністю та духом місто. Тим більше, на легендарному стадіоні «Марокана» українська паралімпійська збірна з футболу вперше стала чемпіоном світу. Я впевнений, що п'ятнадцяті Паралімпійські ігри у Ріо будуть феноменальними для світу та успішними для нашої команди. Цю Паралімпіаду я вже чекаю з радістю та захопленням. Я дуже сподіваюся, що в українській державі ті напрацювання і той здобуток, що ми зараз маємо, будуть підтримані українською владою. А атмосфера і підтримка суспільства, що отримали люди, які, незважаючи на певні труднощі, демонструють безмежну силу духу, не забудуться за чотири роки, а навпаки тільки посилюватимуться. Говорячи про паралімпійський рух та загалом про життя людей з обмеженими можливостями, я часто згадую фразу Хемінгуея — «Поки цей дзін дзвонить не по тобі». Все буває в житті. Про це треба пам'ятати та розуміти, що практика реалізації державної політики в Україні стосовно фізичної культури і спорту інвалідів показала — це життєдайний напрямок. Той, що дарує перемогу людині з інвалідністю часто не в спорті, а в житті. Десятки, сотні людей не стануть чемпіонами світу, чемпіонами Європи, чемпіонами та призерами Паралімпійських ігор, але вони здобудуть свою перемогу в житті з рівними правами і можливостями. Не в Ріо, не в Лондоні, не в Пекіні, а тут, на Батьківщині — в Україні.

Українські веслярі стали другими у Лондоні

З 31 серпня по 2 вересня за 25 миль від Лондона, в казковому місці — Eton Dorney, біля палацу Віндзора 128 учасників Паралімпіади змагались за 5 комплектів нагород у веслуванні академічному (адаптованому). Українська команда, що була представлена 9 спортсменами, а точніше — 4-ма видами екіпажів: два одиночні човни (чоловіки і

жінки), двійка змішана та четвірка зі стерновим, показала грандіозний паралімпійський результат.

Власне українська паралімпійська команда з веслування академічного — самого молодого виду паралімпійської програми у цілому, що дебютував у Пекіні в 2008 році, і одному із наймолодших видів спорту

в Україні, посіла друге загальнокомандне місце, поступившись лише китайським спортсменам.

Слід зазначити, що в цьому виді спорту українською командою вперше було здобуто паралімпійське «золото». Найкращою у цьому виді спорту стала найкраща спортсменка світу (за підсумками минулого року)

Лисенко Алла, яка виборола золоту медаль у класі одиночних човнів.

У тому, що Лисенко буде першою, чемпіонка навіть не сумнівалася: «Тренер в мене вірив, і я дуже прагнула виграти цю медаль». Дистанцію пододала за рекордних 5.35:29 хв, залишивши далеко позаду своїх суперників.

Займатися веслуванням Алла почала одразу після Паралімпіади у Пекіні, де виступала у складі команди з волейболу сидячи. За три роки спортсменка встигла двічі стати чемпіонкою світу і стільки ж раз виграти кубок світу з веслування. Старти у Лондоні для Лисенко тільки закінчилися, але вона зовсім не збирається відпочивати після

четвірка зі стерновим (Стельмах Андрій, Соболь Денис, Пухаєва Олена, Морозова Катерина, Козлов Володимир), які вибороли для України у Лондоні бронзову нагороду, поступившись команді Великобританії та Німеччини.

А також до наступних стартів готуватимуться Кривчун Андрій (одиночний човен) та команда змішаної двійки (Ірина Кириченко та Дмитро Іванов), яким на Паралімпіаді в Лондоні не пощастило, але ми певні, обов'язково пощастить в Ріо-де-Жанейро!

Алла повернення додому, а має намір готуватися до нових змагань: «Який там відпочинок! Хіба не надовго... Я млію від веслування. Я не зможу сидіти довго без свого захоплення!»

Так само, як і Алла, до нових стартів готуватимуться й інші веслярі:

Двократний чемпіон лондонської Паралімпіади Єгор Дементьєв

Дебют України у змаганнях з велоспорту на лондонській Паралімпіаді склався успішно: єдиний учасник від країни 25-річний Єгор Дементьєв із Кременчуга зумів покласти до скарбниці збірної аж 2 медалі вищого гатунку. У груповій гонці на шосе (80 км) українець показав час 1 година 55 хвилин і 38 секунд, в індивідуальній гонці на час (24 км — 32.12:98 хв.

Перше питання двократному чемпіонові — традиційне:

— Єгоре, що ви відчули, коли стало відомо, що ви переможець?

— Навіть не знаю, як висловити це відчуття. Радість, коли збагнув, що досяг своєї мети. Я ще і сам не осмислив та остаточно не повірив, що ми зробили. Навіть не до кінця повірив у свою перемогу. Радість же не настає одразу тієї миті, коли досягаєш мети. Тепер маєш ставити собі якусь нову мету, розвивати успіх.

— Може спробувати завоювати медалі ще й у треку, адже в Лондоні ви були 4-м та 8-м у цих видах?

— Неможливе неможливо. Поєднати це все, обидва види у такі стислі терміни було неможливо. Я поліпшив свій особистий результат на треку. І у нас були шанси здобути бронзу, ми це реально відчували. Аж тут раптом виник британець,

на якого взагалі не зважали. Він готувався під трек і лише на одну визначену дистанцію.

— А з іншими суперниками раніше зустрічалися?

— Авжеж. Ми зустрічалися на Кубках світу двічі. Обидва рази я

виграв у них.

— Перегони на шосе вам довелося вести самому. Чи бракувало за спиною підтримки команди? Важко було?

— Гонка була така, що ми всі опинилися в однакових умовах. Але команди, які мали чисельну перевагу, могли вести власну командну стратегію, розігрувати свою карту.

Саме через це було складно. На другий день виникло інше напруження: напередодні я завоював золото, то мене вже всі пильнували. Щойно я намагався від'їхати, робив спробу атакувати, мене не відпускали — спочатку італійці, з тим бразилійці. Приміром їх двоє. Я намагаюсь атакувати, мою атаку ловить один, за ним другий... Тобто вони мають час по чергово виконувати командну тактику. Мені ж доводилося самому видивлятися за ким їхати.

— У вашому виді спорту, технічній, далеко не все залежить від фізичної та моральної підготовки спортсмена, доводиться покладатися ще й на велосипед. Які стосунки у вас із вашим двоколісним партнером?

— Найніжніші. (посміхається). Слід відзначити, що інвентар мені придбали перед самісінькою Паралімпіадою. Раніше ми орендували велосипеди. Уклінне спасибі панові Валерію Сушкевичу, він обіцяв і придбав нам велосипеди для кож-

ного виду програми. (У них різна геометрія рами, різна посадка). Той, на якому я їхав гонку, коштує

12 тис. єврів, одні лиш колеса 4,5 тис. єврів. Ми перевозимо їх із собою ретельно запакованими. Уся команда допомагала везти їх сюди. Перед тим літали до Італії, то в багажі нам зламали вилку. Добре, що такого не сталося перед Лондоном... Усе технічне доведення я роблю сам. Адже цей вид змагань доволі екстремальний. Не догледів якусь дрібницю, це потім обернеться значними проблемами. Сам не догледів, сам тоді й розгрібай. Передусім це ж твоя власна безпека.

— Тобто як парашутист сам складає свій парашут, так ви готуєте свій велосипед.

— Взагалі то має бути механік, але я з десяти років цим займаюся: сам усі гаєчки перекрутив, сам позавинчував. Мій батько навчив мене цьому ще з дитинства. В принципі найдорожчий велосипед не відрізняється механікою, конструкцією від найпростішого. Просто матеріали (карбон) набагато легші та доконаліші. Я вже 15 років займаюся цим і знаю що до чого.

— А чим іще ви захоплюєтеся?

— Три роки тому я закінчив Кременчуцький університет економіки, науки та технологій (філія Дніпропетровського університету) за фахом програміст. Мені дуже цікаво за комп'ютером. Щоправда я зараз цілком належу спорту, то не варто розпоршуватися. Дуже цікавлюся автомобілями. Колупаюсь у своєму Фіатику при кожній нагоді. Люблю ганяти, не вирізняюся лагідним кермуванням. (сміється).

— **Лондонські перемоги кому присвячуєте?**

— Я дуже кохаю свою дружину і бажав би присвятити їй одну зі своїх перемог. Вона у мене вчителька англійської мови в школі.

— **Діти вже є?**

— Ми в чеканні. Десь у грудні.

— **З дитинства привчатимете до спорту?**

— Мене до нього ніхто не примушував, то і я примушувати не стану. Зацікавити — так. Головне, аби цікаво було.

— **Чому ви з дитинства обрали саме велосипед?**

— Тато зумів зацікавити. (Віктор Демєнтьєв — заслужений тренер

України). Привів якось на змагання, посадовив у технічку, що їде за командою... Мені одразу стало дуже цікаво.

— **А свій перший велосипед пам'ятаєте?**

— Аякже! Це був малесенький велосипедик «Зайка». Виходить, що я на велосипеді буквально з пелюшок. (сміється).

— **Єгоре, минулого року з вами стався нещасний випадок, ДТП.** (У минулому році, наприкінці травня в Донецьку проходила престижна міжнародна велогонка. Під час тренувань на дорозі Єгора збила машина. Як наслідок — переломи ребер, зап'ястка, ключиці, компресійні переломи двох хребців. А

наприкінці року Єгор вже виступав на чемпіонаті світу з шосейних перегонів. — **авт.**).

— **Як удалося швидко знову сісти в сідло?**

— Я рвався, мене лікарі силою тримали. На підготовку до чемпіонату в Данії було лише півтора місяці. А лікарі утримували мене силою, щоб я нічого не робив. Чотири місяці пролежав у ліжку, потім мені дозволили пересуватися в корсеті, але поволі, поволі. Недалеко від мого дому річка Псел. Як тільки лікар дозволив плавати, то я почав туди ходити. Для мене то була можливість виплеснути енергію. Коли тренуєшся, тренуєшся і раптом ліг нерухомо, тоді просто не знаєш куди подітися від енергії, що

переповнює тебе. А мусив лежати — і чим рівніше, тим краще... До донецького шпиталю, де тривало лікування, приїздили дружина, мама, доглядали мене. Мої рідні дуже серйозно мене підтримали.

— **Мабуть вони не надто здивувалися, коли почули, що ви чемпіон?**

— Сподіватися вони звичайно ж сподівалися. Але спорт — це така річ, що загадувати не доводиться. Певно, що надіялися, тому що ми весь сезон готувалися, починаючи з листопада минулого року, від підготовки в Криму, планомірно йшли до цього результату. Доводили пік спортивної форми під Паралімпіаду. Окрім цього ми приїздили до Лондона на тренувальні дні після Кубка світу, який я виграв. Ще мали пару днів

подивитися трасу, отже остаточно знали рельєф, під що нам готуватися. Спеціально перед Іграми поїхали до Італії, на високогір'я, знайшли трасу з подібним рельєфом. Там тренувалися по горах на висоті до 2700 м. Ми виконали дуже серйозну роботу, грамотно вибудували план. Усе це вплинуло на результат.

— **Єгоре, я розмовляла з вашим батьком, він признався, що ви дуже довго противилися виступам у системі інваспорту.** (Через пологову травму в Єгора одна рука зовсім трохи коротша за іншу — **авт.**). Ви ж багато років ганяєте зі здоровими спортсменами і доволі успішно.

— Так. Психологічно це було дуже непросто. Коли вперше приїхав на класифікацію до Чемпіоната світу для інвалідів після того, як 13 років ганяв зі здоровими, то побачив хлопців із куди більшими ураженнями. (Я виступаю у класі з найменшими вадами). Я занепокоївся, а скільки ж тоді втрачу в рівні? Та коли побачив їхню невпинну цілеспрямованість, неймовірний ступінь самопоборювання! Вони не вважають себе інвалідами. Спортсмени-паралімпійці в душі психологічно набагато сильніші, ніж звичайні. Їздять вони дуже не повільно. Скажімо так: результати, демонстровані тут у моїй категорії, це результати серед найкращих у нас в Україні. Принаймні на треку.

— **Тобто тепер ви вже не вважаєте, що зробили крок назад?**

— Навпаки, я вважаю це черговою успішною сходинкою у моїй кар'єрі. А серед здорових все одно продовжуватиму виступати. І сподіваюся, як Бог дасть, знайти свою команду. Це допоможе підвищити мій рівень. Гадаю, мої дві лондонські золоті медалі допоможуть мені знайти команду.

Тренер спортсмена Роман Радченко оцінив свого підопічного в Лондоні на відмінно.

— В групових перегонах Єгор уже був чемпіоном світу, багато їх виграв, а в індивідуальній гонці на час він зробив великий та приємний сюрприз. Його козирна карта — шосе. Єгор розумний тактик, прицільно бачить та веде гонку. Ми готувалися до важкої довготривалої роботи. Головним завданням було завоювати тут золоті медалі, 2 золоті медалі за 24 години. Спасибі масажистам, лікарям, що зробили все, аби він міг максимально відновитися. Велике спасибі клубу СД Донецьк, Донецькому обласному відділенню «Інваспорт», Олександріві Бортнику, засновнику товариства «афганців»-учасників бойових дій, який надавав нам тренувальні велосипеди та можливість тренуватися. А щодо участі в змаганнях здорових, то багато хто з наших основних конкурентів у спорті інвалідів відточують свою майстерність на таких стартах, у них усіх дуже високий рівень.

Волейболістки з України стали третіми у Лондоні

Українські волейболістки показали феноменальний результат на Паралімпійських іграх в Лондоні: вперше за всю історію вітчизняного жіночого паролімпійського волейболу українська команда стала третьою після сильних команд Китаю та США. Це, за словами Валерія Сушкевича, президента Національного паролімпійського комітету України — безпрецедентний

результат українського паролімпійського волейболу за усі роки його розвитку та становлення в Україні: «Нелегко давалась ця перемога, усі 17 років наша волейбольна жіноча дружина йшла до неї. Тому такий потужний виступ є серйозною заявкою команди перед Ріо-де-Жанейро. Я не буду загадувати наперед, але те, що я бачив — високий рівень гри наших волейболісток і лише одна поразка команді

США — наша висока потенційна ставка на перемогу в наступних Паралімпійських іграх 2016 року».

Виступаючи з 31 серпня по 8 вересня у виставковій залі Excel у перший же день змагань команда України зіграла проти британок і легко впоралась із першим завданням. Українки перемогли у трьох сетах 25:9, 25:20 та 25:14. Загальний рахунок 3:0 на користь України став знаковим для

команди, адже майже кожна гра наших спортсменок завершувалась таким переможним рахунком.

Коментуючи свою першу гру, капітан команди Маргарита Привалихіна сказала, що «результатом дуже задоволені». Саме вона тоді, після першої гри пророчила перемогу українській команді: «Наша програма мінімум — медалі. І ми знаємо, що вони будуть».

Далі була гра з командою Нідерландів; з рахунком 3:1 на користь україночок завершився цей матч. З переможним рахунком 3:0 наші красуні перемогли й команду Японії.

У Лондоні українки зазнали першої

і, як виявилось, останньої поразки аж у півфіналі — від команди США (0:3). Тоді спортсменки показали чомусь абсолютно протилежну, не-притаманну їм гру, яку вже так полюбили усі вболівальники. Замість бути впевненими, сильними, вони почали помилятися і начебто боятися суперників. Проте, вийшовши на фінішну пряму у боротьбі за бронзу наші спортсменки зібрались і показали справжній український волейбол — вцент розгромивши голландок з рахунком 3:0.

Тепер наші спортсменки готуватимуться до наступних спортив-

них стартів — Паралімпіади 2016 року, знову борючись за першість у важке паралімпійське міжсезоння та виборюючи право участі у параолімпійських баталіях в Ріо-де-Жанейро.

Українські дзюдоїсти

стали лідерами Паралімпіади у Лондоні

Українська паралімпійська збірна команда з дзюдо продемонструвала феноменальний рівень майстерності на цих іграх, виборовши 5 медалей, з яких три золоті, та вперше за свою історію стала безперечним лідером в загальнокомандному заліку Паралімпіади у цьому виді спорту.

За словами президента Національного паралімпійського комітету України Валерія Сушкевича, цей результат є найкращим за усю історію розвитку українського паралімпійського дзюдо: «П'ять разів за досить стислий година змагань — з 30 серпня по 1 вересня — у виставковому центрі ExCeL гордо підіймався прапор України та тричі лунав Гімн України. Виборовши 3 золотих та 2 бронзових нагород у числі 13 комплектів нагород, які розігрувались серед 140 учасників (84 чоловіка і 56 жінок) змагань, наша національна паралімпійська збірна команда із дзюдо, що виступала у складі 7 спортсменів, вперше за усю долю України в Паралімпійських іграх стала найкращою серед кращих. Цей лондонський результат наших атлетів став феноменальним успіхом українського паралімпійського дзюдо. Крім того, саме з дзюдо ми розпочали цьогоріч нашу золоту естафету: власне рівненчанин Давид Хорава став першим чемпіоном зі всієї національної паралімпійської збірної команди на Паралімпіаді у Лондоні. Вправно і стрімко уклавши на лопатки свого суперника — ки-

тайця Жао Ксю — він став найкращим серед чоловіків у ваговій категорії до 66 кг».

Після перемоги Давид поділився своїми переживаннями перед боєм: «Між сутичками намагався

«не остигати». У залі підтримував м'язи в тонусі. І впродовж дня усе твердив собі: «У тебе усе вийде. Усе буде добре». Перед фінальною сутичкою була установка: «Тільки перемога!» Чесно признаюся, мені напередодні фіналу так сильно

цього захотілося. Довго не міг заснути, переживав».

Надзвичайно приємною була не проста перемога його колеги по цеху Олександра Косінова, котрий у ваговій категорії до 81 кг також став чемпіоном. До речі, 29-літній дзюдоїст Олександр Косінов, свій шлях у спорті починав у Запоріжжі, де і сьогодні живуть його батьки, а на змаганнях по дзюдо серед слабозрячих спортсменів Саша виступає за Рівненську область. Шлях до «золота» в Лондоні для

Олександра Косінова видався дуже непростим. На стадії 1/4 фіналу Олександр зустрівся з чемпіоном Паралімпіади-2008 кубинцем Ісао Крузом, потім в поєдинку за вихід у фінал достроково узяв верх над Маттіасом Крігером з Німеч-

чини. А ось фінальний поєдинок проти 22-річного аргентинця Хосе Еффрона для Олександра склався спочатку не дуже вдало. Але Олександр, зібравши усю свою силу духа, зумів переламати хід сутички і довести її до переможного завершення.

«Я відчував величезну напругу у фіналі, тому що програвав з самого початку сутички. Це був дуже складний поєдинок, але врешті-решт моя тактика принесла мені успіх. Я ділю свою перемогу з усіма близькими і друзями, які підтримували мене. Я щасливий розділити цю перемогу з ними», — заявив Олександр Косінов після церемонії нагородження.

Не відстав від своїх колег киянин Дмитро Соловей. В категорії до 73 кг він у фінальній схватці переміг представника Узбекистану Шаріфа Халілова.

У сильних представниць «слабкої статі» теж свої досягнення: Наталія Ніколайчик (вагова категорія до 52 кг) та Юлія Галінська (вагова категорія до 48 кг) стали третіми на татамі.

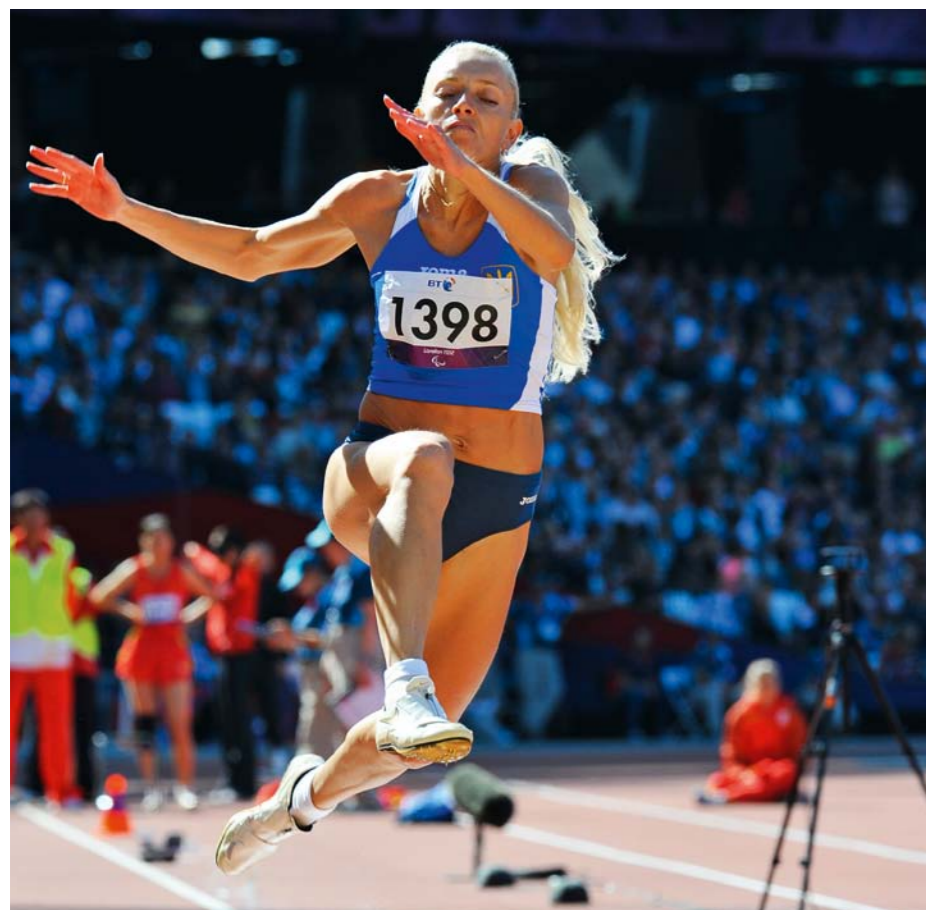
За словами головного тренера національної паралімпійської збірної команди із дзюдо Михайла Романкевича, наші атлети не збираються зупинятись на досягнутому, адже попереду — ще запекліша боротьба... Попереду — Ріо-2016!

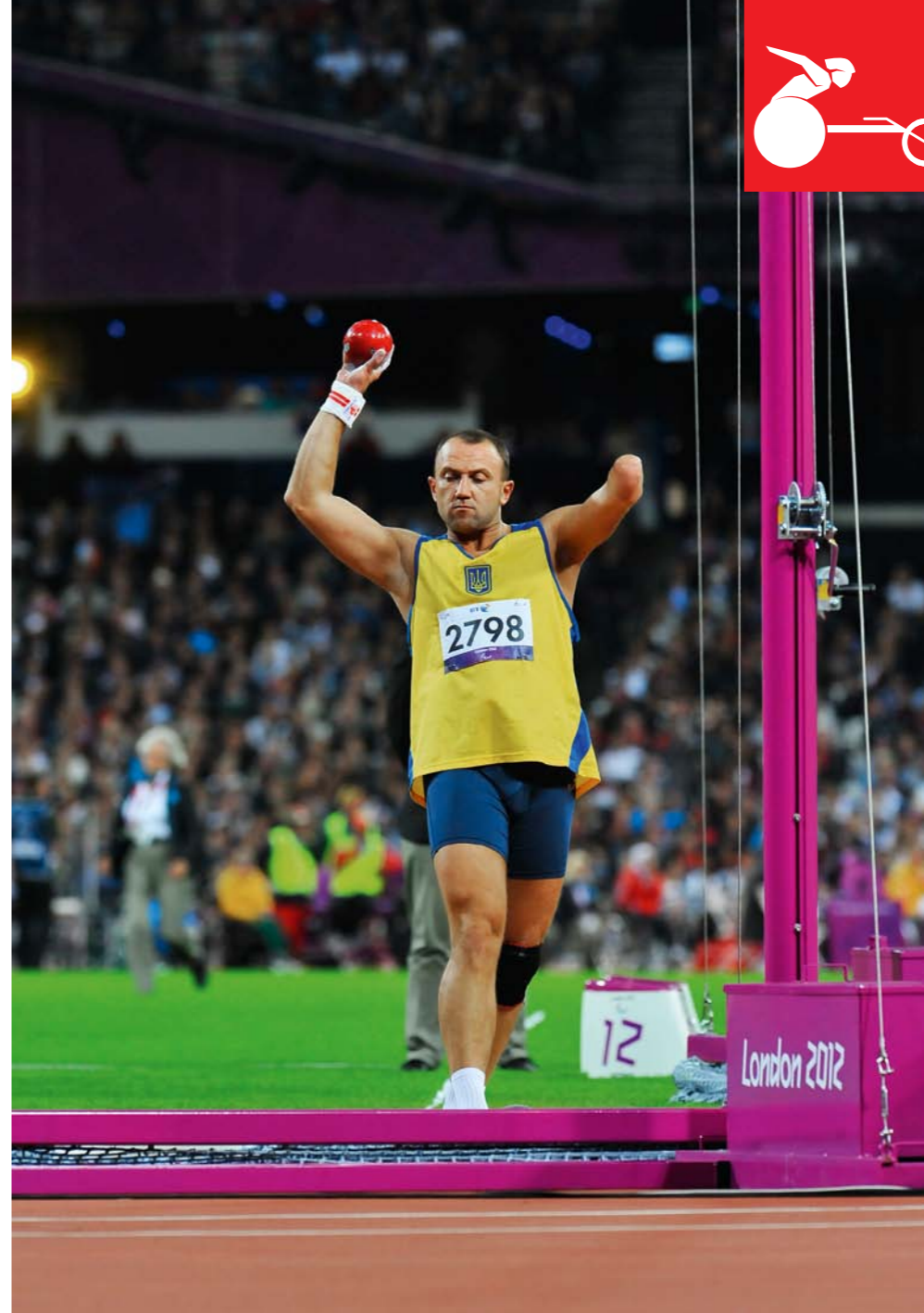
Королева спорту — легка атлетика — була досить прихильною до національної паралімпійської збірної команди України у Лондоні: легкоатлети увійшли у п'ятірку найсильніших

Головна спортивна арена Лондону — Олімпійський стадіон — стала для 1100 учасників змагань з легкої атлетики (740 мужчин, 360 жінок) найважливішим місцем боротьби за першість на Паралімпіаді-2012, адже тут впродовж 10 яскравих змагальних днів (з 31 серпня по 09 вересня) при вщент заповнених трибунах 80-тисячного стадіону розігрувалась найбільша кількість нагород — аж 166 комплектів.

Національна паралімпійська збірна команда України з легкої атлетики у складі 34 спортсменів (19 чоловіків та 15 жінок) традиційно сильно виступила на головній спортивній арені Ігор. 22 високі нагороди, серед яких 8 золотих, 7 срібних та 7 бронзових медалей стали високим здобутком національної паралімпійської збірної команди з легкої атлетики на Паралімпіаді у Лондоні.

Втім, за оцінками головного тренера національної паралімпійської збірної команди з легкої атлетики Віктора Лиса, виступ міг би бути більш вдалим: «Тільки 13 спортсменів стало володарями найвищих нагород у легкій атлетиці... Хоча наші прогнози були більш оптимістичним. Аналізуючи виступ національної команди, я думаю, ми втратили десь 8 медалей (до речі, саме стільки у нас 4-х місць). Це метання, це біг, це стрибки. У нас ситуації були, коли ми програли, наприклад, 3-4 сантиметри,

і це було образливо. Були, звичайно, приємні сюрпризи. Зокрема, тотально незрячий дебютант Катишев Руслан став чемпіоном у потрібному стрибку... Це виявилось несподіванкою. Ми розраховували на призове місце, але не настільки високе. До речі, в одесита Руслана — це й бронзова нагорода у стрибку у довжину. А були зриви, коли хлопці просто не витримали психологічно. Наприклад, в тому ж штовханні ядра мій учень, який мав рекорд світу встановлений напередодні Паралімпіади, на Чемпіонаті Європи, був лідером, метав шостим або сьомим. І в першій же спробі китайці зламали світовий рекорд на 30-40 сантиметрів. Його рекорд, який був дуже високим, Звичайно,

це був шок. Слідом за ним росіянин ще 10 сантиметрів додає. Звичайно, психологічно, я думаю, це зіграло

дуже велику роль на його кінцевий результат. Це, звичайно, трагедія для спортсмена, і я думаю, що він себе не зміг мобілізувати на той настрій, який би дозволив йому

зайняти високе місце. Це маленький сюжетик, а таких прикладів було дуже багато. Тому що часто ми орієнтуємося на суперників, яких ми знаємо. А найголовніший суперник, звичайно, Китай. Вони постійно привозять абсолютно нових спортсменів. При цьому я не скажу, що це нечесна боротьба. Але вони перед змаганнями декларують і показують результати абсолютно низькі, а потім привозять людей, які не завжди відповідають цим результатам». Завдяки своїм виступам команда легкоатлетів увійшла в п'ятірку найсильніших (у Пекіні легкоатлети замикали четвірку; першість у команди Китаю, США, Австралії. Тодішнім результатом було 24 нагороди, з яких 9 золотих, 7 срібних та 8 бронзових).

Найкращим у легкій атлетиці в українській команді став львів'янин Павлик Роман (ураження опорно-рухового апарату), який виборов золото зі стрибків у довжину та у бігу

на дистанції 200 м, а також 2 бронзові нагороди. Згадується горда хода Романа та його закличне: «Я — найкращий! Я вірю в свої сили», промовлена під час змагань зі стрибків у довжину. Таки так: Роман і наступного дня змагань, завоювавши вже друге золото, довів усім, що справжній спортсмен уміє зібратись після перших не досить вдалим, на його думку, виступів та показати найкращий результат. Його слова тоді пролунали на весь світ і стали справжнім девізом для усієї української паралімпійської збірної команди. До речі, отримавши свою

першу медаль на цих іграх, яка була бронзовою, Роман не стільки розстроївся тоді за себе, а за всю українську збірну команду. Йдучи з арени, тоді він гірко і розчаровано повторяв: «... нам потрібна була медаль, золота медаль... всі розраховували, я підвів команду».

Командний дух, єдність, вболівання за успіхи та невдачі кожного із спортсменів — яскраві

рис українських легкоатлетів. Потужний дебютант Ігор Юрій Царук, (ураження опорно-рухового апарату) який, здавалось за виграшку завоював золото в бігу на дистанціях 100 та 200 м, ставши не тільки двократним Паралімпійським чемпіоном, але й рекордсменом світу та Європи, говорить про те, наскільки важливою була підтримка не тільки вболівальників, а, в пер-

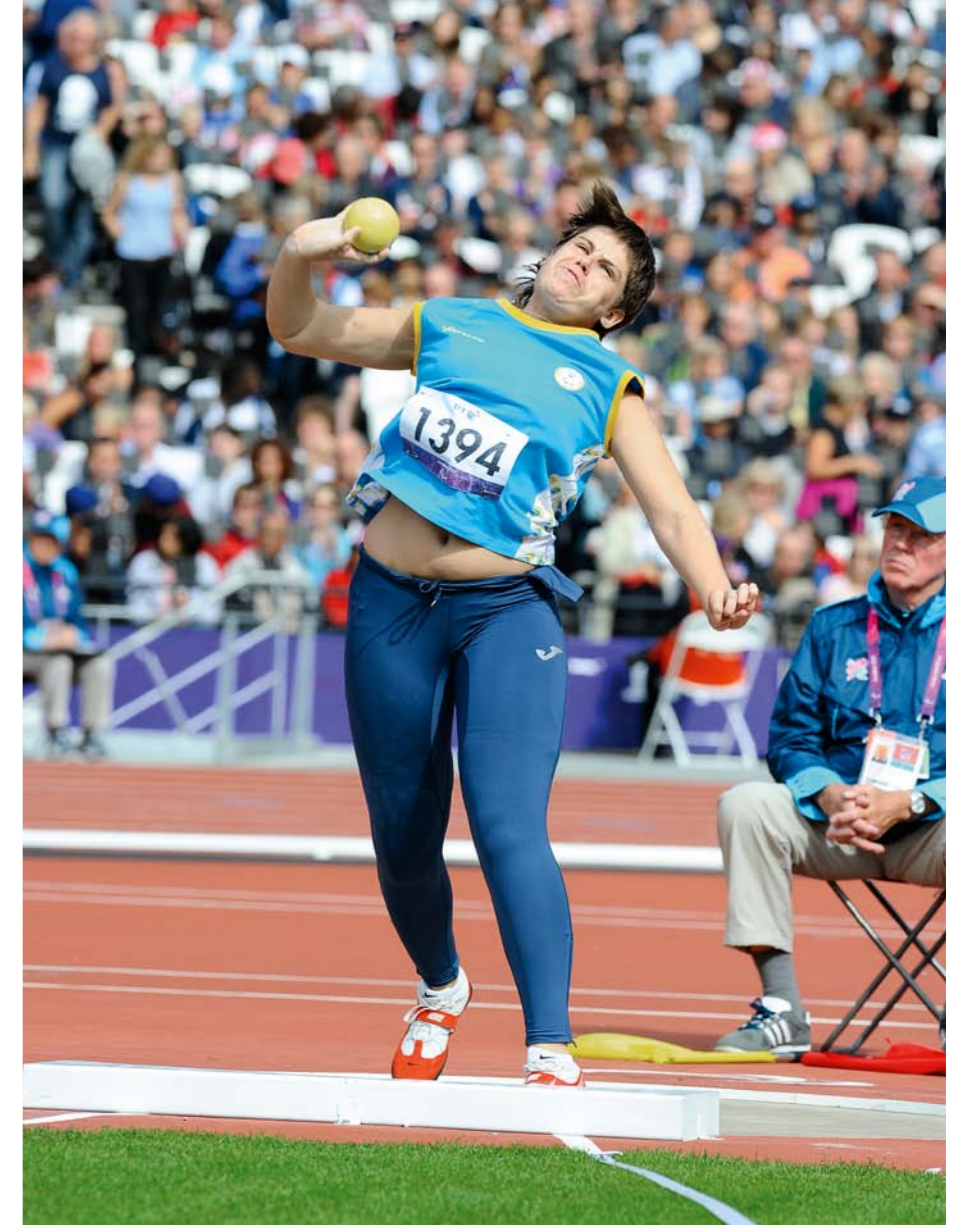
шу чергу, рідної команди: «Якби не було цієї колосальної підтримки, не було цієї допомоги, я не впевнений, що була б ця перемога. Це результат роботи надзвичайно великої кількості людей. Всі працювали над цим, я всім вдячний».

Цікаво, що після кваліфікаційних забігів українського атлета не приймали за майбутнього фаворита Ігор. «На відборі у мене був не найкращий результат, тому мене як лідера не розглядали» — признається другий у рейтингу української легкоатлетичної команди спортсмен. Признається, що перед першим виходом на Олімпійський надзвичайно переживав і нервував. І тут знову зіграв командний дух: «колега по цеху» Василь Ліщинський перед дебютом Юри підійшов і сказав сакраментальні слова: «Боїшся? Не бійся!!! Пам'ятай — вони тебе теж бояться!». І наступного дня на Олімпійському лунав Гімн на честь українського спортсмена — атлета із Чернігова Царука Юри. «Чуючи гімн, розумієш, що за тобою стоїть ціла держава. Що вся Україна тебе підтримує, очікує, що ти покажеш свій найкращий результат, що ми достойні, що ми також можемо перемагати сильних суперників: ту ж Південну Африку, той же Китай — вони одні із самих сильних, а ми робимо все можливе, щоб заперечити цей факт».

Надзвичайно хвилюючим для усієї паралімпійської збірної команди став сильний виступ Марії Помазан (ураження опорно-рухового апарату). Спортсменка у перший же день виборола золоту нагороду у штовханні диска, яка стала для неї згодом... срібною. За прикрої помилки роботи системи «Омега», на яку вказувала наша спортсменка при виконанні перших спроб, золотий результат був визнаний помилковим. До останнього дня президент Національного паралімпійського комітету України Валерій Сушкевич боровся за справедливість, за те, щоб згідно правил Ігор медаль, отримана на процедурі нагородження, залишилась в українській команді. Проте, усі аргументи української сторони були згодом відхилені. Та прикра несподіванка не стала перешкодою для завоювання золота Марією у метанні ядра. Цим результатом вона довела усім — усьому світові, Україні, що вона — найсильніша. До речі, саме атлетка із Запоріжжя Марія Помазан стала найкращою серед жінок у національній легкоатлетичній збірній команді.

Надзвичайно яскраво виступила киянка Зубковська Оксана (вади зору), котра, очікуючи свого виступу на Паралімпіаді цілих 9 днів та переживаючи за ситуацію з Марією Помазан, зуміла не тільки зібратись та показати справжній феєричний результат у стрибку в довжину — 6 м 60 см, але й побити раніш встановлений цього ж дня нею рекорд (6 м 41 см). Шоста традиційна спроба, яка у Пекіні принесла їй золото стала щасливою і тут, у Лондоні. До речі, чемпіонський результат виступу Оксани перевищив результати нашої олімпійської команди — 6 м 26 см...

відбувся спільний перегляд змагань з легкої атлетики президентом Національного паралімпійського комітету України Валерієм Сушкевичем та заступником Міністра закордонних справ Британії Саймоном Фрейзером.

Разом вони спостерігали за виступом легкоатлетів на Паралімпіаді-2012, вболіваючи за паралімпійців України та Великобританії. За дивним збігом, саме у цей час переможцями Паралімпійських ігор стали легкоатлети обох країн. Власне саме у хвилини «спільного вболівання» дебютант Паралімпіади-2012 Голівець Андрій, напевно, відчуваючи неймовірне хвилювання та вболі-

Потужним був виступ дебютанта Ігор полтавчанина Голівця Андрія, котрий завоював золото у штовханні ядра. Цікаво, що саме цього дня за спеціальним запрошенням та ініціативою Міністерства закордонних справ Великобританії на Олімпійському стадіоні у Лондоні

Мисник Анастасія (вади інтелекту) — штовхання ядра. У спортсменки з Миколаєва та дебютантки Ігор Куделі Світлани (вади інтелекту) — бронзова медаль у штовханні ядра.

Аналізуючи виступ легкоатлетичної паралімпійської команди та проблемність прийняття справедливо-го легкоатлетичного результату для України, президент Національного паралімпійського комітету Валерій Сушкевич вважає, що Україна могла показати більш високий результат і що саме Лондонська Паралімпіада яскраво продемонструвала проблемність статусу України у світі та в Європі. «Я відчув цю проблемність на своїй шкурі на кожному змаганні, на усіх зустрічах з офіційними особами; відчув її у відношенні до вирішення багатьох питань, пов'язаних з поточним виступом команди. І це не радувало, м'яко кажучи. Такої складної ситуації відносно боротьби за високий результат у мене ще не було з часів Атланти, першої нашої Паралімпіади. Так складно мені ще не було ніколи доводити і боротися за справедливість, як тут», — признається Сушкевич. Втім, незважаючи на неприємний присмак від несправедливого сприйняття та менш потужного результату, президент Паралімпійського комітету має всі сподівання, що Паралімпіада-2016 стане ще успішнішою для українських легкоатлетів.

вання за нього Валерія Сушкевича, штовхнув ядро з паралімпійським рекордом (16.25 м) та заслужено отримав золоту нагороду.

Не так успішно виступила фаворитка Паралімпіади у Пекіні легкоатлетка з Дніпропетровська Ботурчук Оксана (вади зору), котра виборола 1 срібну (біг на дистанції 200м) та 1 бронзову (біг на дистанції 100м) нагороди. Втім, сама спортсменка зізнається, що задоволена своїм результатом, адже конкуренція на Паралімпіаді була надзвичайно високою: усі атлети значно покращили свої результати, навіть порівняно із Пекіном. У її колеги та землячки Стрижак Інни (ураження опорно-рухового апарату) — 1 срібна (стрибок у довжину) та 2 бронзові медалі (біг на 100 та 200 м).

По одній срібній нагороді завоювали представник Київщини та «старожил» національної паралімпійської команди Ліщинський Ва-

силь (вади зору) — метання диска, спортсменка з Херсону Кравченко Вікторія (ураження опорно-рухового апарату) — біг 400м (з рекордом Європи), дебютант із Запоріжжя Пашков Олексій (ураження опорно-рухового апарату) — метання диска, дебютантка з Кіровограду

Український тенісний прорив у Лондоні

Вперше за історію участі національної паролімпійської збірної команди України в Паралімпійських іграх вдало виступили українські тенісисти (настільний теніс), які у складі 7 спортсменів гідно представили нашу державу та вибороли одну срібну та 3 бронзових нагороди, увійшовши вперше в історію українського паролімпійського настільного тенісу у двадцятку найсильніших тенісних держав світу. За словами Валерія Сушкевича, президента Національного паролімпійського комітету України — це перша яскрава перемога тенісистів, до якої вони йшли не одне паролімпійське міжсезоння: «Настільний теніс став для нас справжнім відкриттям. Це вперше такий високий результат. І вперше є великі надії на майбутнє, адже багато хто із спортсменів претендував на медалі вищого ґатунку. Не вистачило трішечки терпіння, сил і вправності. Сподіваємось, що на наступних іграх вітчизняний настільний теніс покаже значно вищий результат».

29 комплектів нагород було розіграно серед 276 учасників змагань з настільного тенісу (174 чоловіків і 102 жінок), які змагались за першість Паралімпіади у виставковому центрі ExCeL починаючи з 30 серпня і включно до 8 вересня.

Власне спортсменці з Харкова Антоніні Ходзинській лише трішки не пощастило стати чемпіонкою Ігор: вона пробилася до поєдинку за золото, в якому суперницею нашої спортсменки стала Раїса Чебаніка з Росії. Змагання завершилося з

рахунком 0-3 на користь росіянки, і Антоніна Ходзинська стала володаркою паролімпійського срібла.

Ще одна українська спортсменка з Миколаєва Юлія Клименко у цій же дисципліні і в той же день провела поєдинок за бронзову нагороду, в якому з результатом 3-1 перемогла німкеню Стефані Грібі. По завершенню останнього поєдинку щаслива Юля, витираючи сльози, раділа своєму успіху: «Я щаслива, що змогла вибороти цю нагороду для України. Я боролася. Віддавала усі сили. Дякую усім-всім вболівальникам, усім рідним з України, Національному паролімпійському комітету, а також усім, хто мене терпів...»

Серед чоловіків бронзову медаль виборов представник Запоріжжя

Попов Михайло. Так склалась спортивна доля, що йому прийшлося боротись за бронзу з членом рідної команди і товаришем — Ніколенко Максимом, котрий, до речі, теж родом із Запоріжжя.

Бронзова нагорода також у кримчанки Сафонові Вікторії. Суперницею Вікторії у бронзовому поєдинку була Кубра Оксой з Туреччини. Перші 2 партії упевнено виграла кримчанка — 11:5 і 11:3. Наступний відрізок залишився за Оксой — 11:5. Але до вирішальної, 5-ої партії справа не дійшла: узявши 4-у — 11:5, Вікторія Сафонова стала призером Паралімпіади. Золото в цьому виді програми завоювала Келлі ван Зон з Голландії, якій сімферопольська тенісистка поступилася в півфіналі. Срібло виграла Юлія Овсяннікова з Росії.

Паралімпійські ігри завершилися, а у тенісистів — новий етап підготовки до наступних Паралімпійських ігор у Ріо-де-Жанейро. Ми певні, їм вдасться стати ще кращими у країні пристрасної любові до спорту.

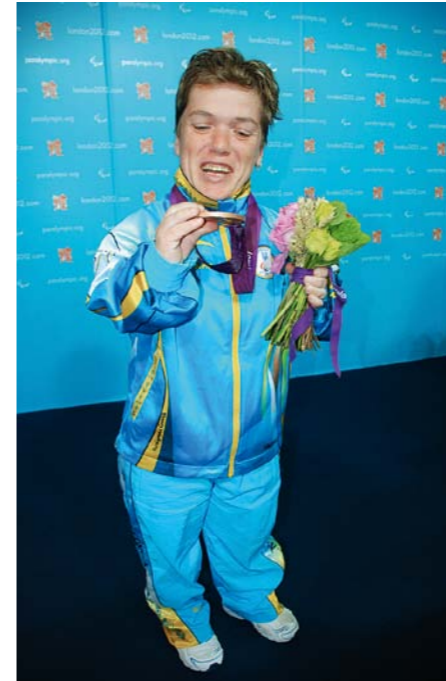
У пауерліфтингу лише одна бронзова нагорода

Справжні пристрасті розгорілись у виставковому центрі ExCeL, де з 30 серпня по 5 вересня за 20 комплектів нагород серед 200 учасників Ігор (120 чоловіків та 80 жінок) змагались 6 українських спортсменів. Втім, за оцінкою президента Національного паролімпійського комітету України Валерія Сушкевича, незважаючи на всі сподівання,

виступ українських пауерліфтерів навряд чи можна назвати вдалим: «Надії були великими. Ще проводжаючи спортсменів до Лондону, мріялось і вірилось, що у пауерліфтингу ми не втратимо провідних позицій, і хоч одне золото буде нашим. Однак, не так трапилось, як мріялось. Після Ігор ситуацію с пауерліфтингом буде детально про-

аналізовано, і ми певні, що команда достойніше виступить на наступній Паралімпіаді у Ріо».

Найбільш високим результатом у виступі національної паролімпійської збірної команди з пауерліфтингу на Паралімпіаді у Лондоні стала бронзова нагорода Лідії Соловйової, яка цьогогоріч представля-

ніколи не було, але що робити? Селя ві. Нам ще пощастило, бо могли й інші взяти мою вагу. Взагалі важко якось було: я ж не підняла ні 103, ні 104». Однак в її словах відчувався гіркий присмак невдоволення своїм результатом, адже на тренуваннях вона вижимала цих же 109 кг.

Головний тренер з пауерліфтингу Олександр Алфьоров також не задоволений виступом спортсменів: «Хотілось бути першими. Хотілось більшого. Ми були готові на перше місце. Але психологічно Лідія зламалася, коли побачила, що вона не виходить останньою. У нашому виді спорту той, хто виходить останній, він — найсильніший. І коли вона почула, що за нею ще

йдуть люди, вона цього просто не могла зрозуміти. В нашому спорті кажуть так: перша спроба — для держави, друга — для перемоги, а третя — для себе. Так ми робили і цього разу. Перший раз ми робили для держави, оскільки ми повинні були здобути бронзу, але для себе ми не спрацювали. Були сподівання не тільки на Ліду. Признаюсь, мав велику надію на Таню Широколаву. Але тільки під час Ігор ми дізнались, що Таня — вагітна! Я знаю, як довго чекала Тетяна цієї звістки... І отримала її практично уже у Лондоні. Мав надію на всіх хлопців та дівчат. Але суперники виявились сильнішими. На жаль, що цього разу у пауерліфтингу в Україні золота не було. Але буде! Лише наступного разу — у Ріо».

ла вагову категорію до 44 кг. Золото у цій дисципліні дісталось нігерійці Іворі Нвокоріє, а срібло завоювала Сігдем Деде з Туреччини.

Дворазова паролімпійська чемпіонка Соловйова, яка на попередніх Паралімпіадах виступала у ваговій категорії до 40 кг, а тепер у категорії до 44 кг, підняла у Лондоні 100 кг, тоді як золота призерка змагань підняла 109 кг. Результат спортсменки з Туреччини — 105 кг.

Дві наступні Лідіні спроби зі 103 та 104 кг були неуспішними. Нігерійка стартувала дуже впевнено. Вона одразу ж підняла 109 кг, і цього було достатньо для перемоги. Деде із Туреччини — 105 кг.

Після свого виступу розстроєна Лідія, стараючись заспокоїти себе, розповідала, що відчула «полегшення, адже йшла до цього чотири роки»: «Ціль у нас завжди одна — медаль. Тому у цьому сенсі ми виконали своє завдання. У мене були достойні суперниці, я навіть не очікувала, що буде так, але що сказати: «Дякую і за бронзу!» Коли Айворі підняла 109 кг, я реально подивилася на речі. Звичайно добре, що є, принаймні, бронза. Гірше, коли немає ніякої медалі, а якщо є хоча б одна, то це вже добре. В нашій колекції ще такого

Стрільба з лука: знову у перспективі

Натягнута тетява, стріли, швидкість і, водночас, зосередженість, орієнтація на ціль... Усе це асоціативно поєднується зі стрільбою з лука — одним із 20 видів спорту, представлених на Паралімпіаді-2012 та одним із 12 видів спорту, в яких виступила національна паралімпійська збірна команда України.

Змагання проводились серед спортсменів з ураженням опорно-рухового апарату (у візках та стоячи) в індивідуальному та командному заліках у досить тривалий період з — 30 серпня по 5 вересня. До речі, стрілки з лука змагались в унікальному місці Паралімпіади-2012: у Королівських Артилерійських Казармах (Royal Artillery Barracks).

Паралімпіаді. Хоча на «справжній прорив» вітчизняної стрільби з лука були великі сподівання, адже усі 3 спортсменки та 4 спортсмени мали великий потенціал та чималий багаж спортивних перемог у паралімпійське міжсезоння.

Були і сльози, і розчарування, і нервові зриви... Була велика надія і глибокий сум... Не щастило з погодою — усі дні змагань наших спортсменів був сильний вітер... Не щастило у всьому... Найвищим досягнення наших спортсменів стало 7 місце у львів'янина Копія

140 спортсменів (88 чоловіків, 52 жінки) боролись за 9 комплектів нагород. Але так склалося, що 7 спортсменів, які представляли нашу країну, не вибороли жодної із медалей і в цілому не досягли значних успіхів на цій

Юрія (класичний лук, індивідуальні змагання), 9 місце у спортсменки зі Львова Роксолани Дзьоби-Балян (класичний лук, індивідуальні змагання), 10 місця у киянки Маркітанової Ксенії (блочний лук, індивідуальні змагання), а також у львів'ян: Чопика Тараса (класичний лук, індивідуальні змагання), Чайки Романа (класичний лук, індивідуальні змагання) та у Копія Юрія (блочний лук, індивідуальні змагання).

Аналізуючи виступ національної паралімпійської збірної команди зі стрільби з лука, президент Національного паралімпійського комітету України Валерій Сушкевич висловлює великі сподівання, що цей вид спорту, з яким 64 роки тому у Великобританії, в МанDEVІЛЛІ, дебютували змагання для паралімпійців і, практично, перші Паралімпійські ігри, стане, нарешті, успішним для українських паралімпійців: «Вже вдруге поспіль ми покладаємо великі сподівання на наших стрілкових із лука, однак, вдруге наша команда виступила відверто слабо. Ми проаналізували ситуацію та зробили відповідні висновки. У наступне паралімпійське міжсезоння докладемо усіх зусиль, аби український паралімпійський лук досягнув успіхів на Паралімпіаді в Ріо-де-Жанейро. Певні, що у темпераментній Бразилії наші спортсмени поцілять у яблучко».

Найнесподіванішою сподіванкою для національної паралімпійської збірної команди став вдалий виступ спортсменів з кульової стрільби

У п'ятірку лідерів уперше за історію вітчизняної кульової стрільби увійшла цьогоріч і команда України: саме Василь Ковальчук з рекордом Паралімпійських ігор став найкращим у стрільбі з пневматичної гвинтівки.

Нестримна любов до своєї справи, відданість і невгамовна воля до перемог вивела нашу команду у лідери світової кульової стрільби. Змагаючись з 30 серпня по 4 вересня в унікальному місці Паралімпіади — в Королівських Артилерійських Казармах (Royal Artillery Barracks) національна паралімпійська збірна команда з кульової стрільби у складі 6 паралімпійців таки влучила у яблучко, виборовши золото Паралімпіади. Приємно, що одна із 12 медалей, що розігрувались тут, належить Україні. У цілому в змаганнях з кульової стрільби взяли участь 140 спортсменів, серед яких 100 чоловіків та 40 жінок.

Золота медаль українця Василя Ковальчука у вправі R5 (стрільба з пневматичної гвинтівки в позиції лежачи з дистанції 10 м) — особлива. І не тільки тому, що він встановив світовий рекорд у своїй категорії, «вибивши» 706,4 очка. За всю історію участі України у Паралімпіадах це взагалі перша нагорода з кульової стрільби. І відразу золото!

«На останніх змаганнях зі стрільби на нас, на Україну вже дивилися «як на дорослих». Ми періодично «лякали» суперників, брали на Кубках світу призові місця. В Америці було виграно ліцензію, з першого місця. У команді разом було виграно 3 ліцензії. При цьому часто ловлю себе на думці, що перемогу не робить один спортсмен. Це заслуга всієї команди, і не тільки тієї, яка буквально тут, поряд; це і тренер, і спонсори, і чиновники, і лікарі — повно народу, яких я сам не всіх знаю, — каже Василь Ковальчук, додаючи — Саме ставлення до гвинтівки має бути

дбайливим, ніжним, як до жінки. Я ось стріляю, нехай навіть невдало, але вона так себе поводить, така розумниця — м'яка, податлива. Іноді примхлива. Ми одне одного розуміємо. Я її обіймаю, вона мене слухається, посилає кулю, куди треба (усміхається). Дивлюся: знову не виходить. Сиджу, по ручці її погладив, почав стріляти — пішла стрільба. Ніби і нежива, але все-таки».

За словами головного тренера національної паралімпійської збірної команди зі стрільби Ірини Виноградової, кульова стрільба для України — молодий вид спорту, і лондонське золото Василя — підтвердження того, що національна паралімпійська збірна команда — на вірному шляху. «Ми почали розвиватися з 2005 року і дійшли до першої медалі. Для стрільби це дуже короткий термін. Причому люди прийшли «з нуля», без досвіду виступів. До того ж, у нас технічний вид спорту, дорослий. У нас не буває так: прийшов і почав перемагати. Не-

достатньо навіть мати хороший зір: адже можна спецпристосуваннями скористатися. Потрібні й інші якості, не у кожного вони є. Не кожен може вистояти у такій важкій психологічній обстановці. Адже ми стріляємо за тими ж правилами, що і здорові спортсмени. Плюс до цього в наших умовах «накладаються» ще і візки, столики, стільчики — всього цього немає у здорових», — додає Ірина Горівна.

Втім, незважаючи на успіх у Лондоні, спортсмени не збираються зупинятися на досягнутому, адже серед членів національної паралімпійської збірної команди з кульової стрільби ще стільки нереалізованих мрій та планів!.. Адже у кожного із 6-ти українських стрільків були свої сподівання, і в деякого вони не справдились. Тому ми віримо, що на Паралімпіаді в Ріо мрії здійсняться, і команда покаже ще кращий результат.

ФЕХТУВАННЯ НА ВІЗКАХ

нальної паралімпійської збірної команди з фехтування на візках Геннадій Яновський: «Антон не емоційний, що досить непогано для фехтування. Емоції — це такі почуття, які в нашому спорті досить часто заважають, не дають зібратись з думками, налаштуватись на бій, не дають зрозуміти суперника, переграти. У нього дуже багато інших якостей: він дуже працьовитий хлопець, наполегливий, він спокійно та впевнено йде до своєї мети, він постійно росте і його ріст як спортсмена зовсім не закінчився. Ви знаєте, тільки щоб тренуватись, Антон в Україні щодня долає по 50 км в один бік на ...електричці!!! Певний, що у Ріо Антон покаже ще вищий клас!!!».

Варто пригадати, що на Паралімпіаді в Пекіні український фехтувальник виборов 7 місце в рапірі і 10 — в шаблі. Тому у 29-річного львів'янина Антона Дацка попереду — золото Ріо-де-Жанейро. І всі ми у це віримо, як віримо в успіх усієї національної паралімпійської збірної команди з фехтування на візках.

До речі, згадуючи виступ усіх фехтувальників, хочеться згадати досвідчену спортсменку із Донецька

В українському паралімпійському фехтуванні – срібло

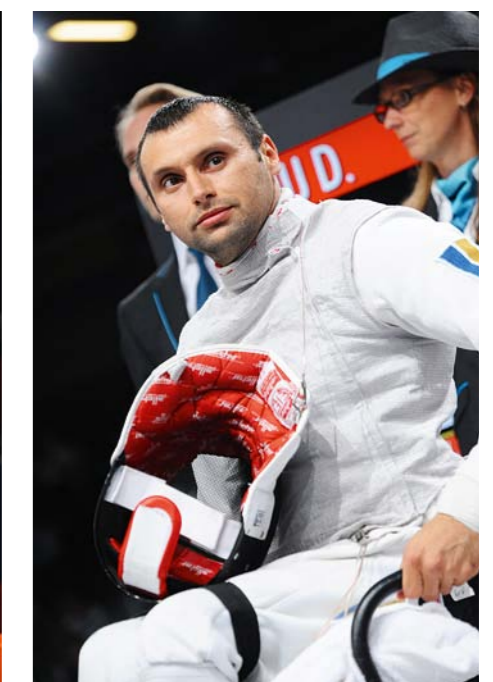
У фехтуванні на візках теж є свої здобутки та прогрес — срібна нагорода (порівняно з Пекіном — 2 бронзи). Володарем цієї нагороди у рапірі став львів'янин Дацко Антон, який, вийшовши у фінал, з невеликою різницею в рахунку — 10:15 — поступився у фінальному поєдинку представнику Китаю Ху Даоляну.

«Звичайно, боровся за перше місце. Трішечки не вдалось, трішечки

не вистачило... Навіть моя мама розстроїлась, що я не перший», — ділиться своїми переживаннями срібний призер Лондона. За словами головного тренера із фехтування на візках Геннадія Яновського, Антон міг виграти у китайця, він не раз вигравав у нього (на Чемпіонаті світу 2011 року в Катаньї) і програвав... «Китаєць Ху Даолян — надзвичайно досвідчений суперник для будь-якого фехтувальника. У його доробку 2 золоті нагороди у

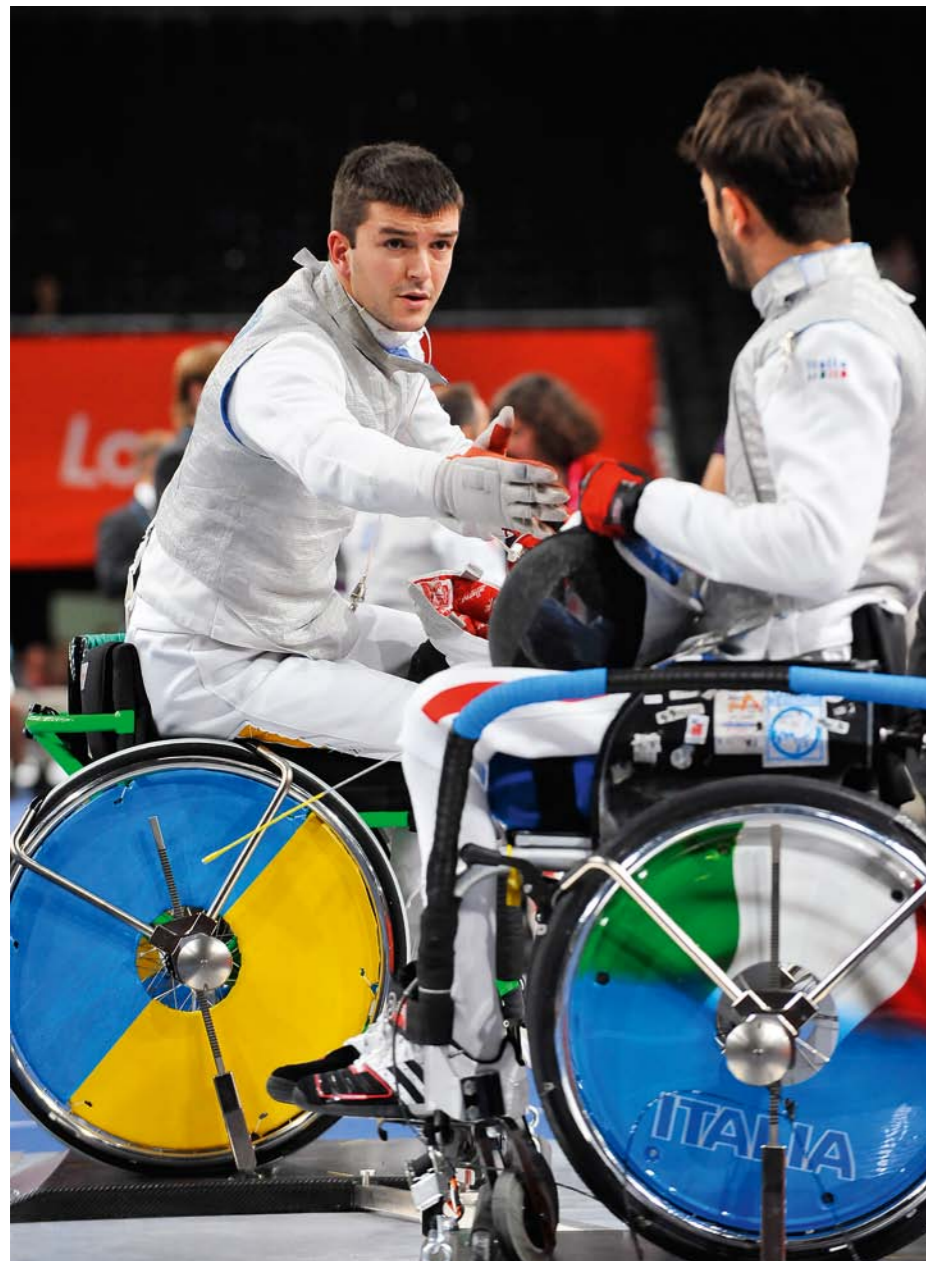
Пекіні, а також 2 — в командних змаганнях в Атланті-2004. Програти йому не соромно. Антон все зробив вірно, але міг виграти — тут ми трішки не допрацювали».

До речі, під час поєдинку український фехтувальник залишався зовні зовсім неемоційним, тоді як його суперник супроводжував войовничими викриками кожен вдалий укол.... Цю «неемоційність» пояснює головний тренер націо-

Аллу Горліну, яка була практично за мить до медалі — до бронзової медалі Аллі не вистачило лише п'яти уколів.

У півфіналі Алла Горліна зустрілася з найдосвідченішою польською спортсменкою неодноразовою призеркою Ігор Жужанною Крайняк. У кваліфікації наша спортсменка упевнено виграла у цієї суперниці: тоді боротьба йшла до п'яти уколів, і Алла відсвяткувала перемогу 5:2. Проте на вирішальній стадії польська фехтувальниця зуміла зібратися і завдяки своєму досвіду узяла реванш, тоді як у Аллі щось не задалося в цьому поєдинку. У результаті 5:15 для Горліної.

Надія на медаль у Аллі ще залишалася. У поєдинку за «бронзу» їй належало схрестити шпаги з китаянкою Баїлі Ву. На жаль, і цей поєдинок завершився не на користь представниці України — 11:15. Сильнішою виявилась китаянка. Раніше Алла вже зустрічалася в кваліфікації з Ву, і тоді для нашої спортсменки також був невтішний результат — 1:5.

Нагадаємо, що на Паралімпіаді в Пекіні Алла Горліна була п'ятою. У Лондоні вона поліпшила свій результат, але цей факт, напевно, служить для спортсменки слабкою розрадою, адже медаль була близькою як ніколи.

Нагадаємо, що змагання з фехтування на візках проходили з 4 по 8 вересня у виставковому центрі ЕкСеЛ. Національна паралімпійська збірна команда з фехтування на візках у складі 7 спортсменів разом із 100 учасниками змагань боролась за 12 комплектів нагород.

Шанси на перемогу були у всіх, без виключення, спортсменів, проте лише Антонові вдалось їх реалізувати. Сподіваємось, що фортуна буде більш прихильною до наших фехтувальників на Паралімпіаді в Бразилії.

Футболісти стали другими на Паралімпіаді-2012, програвши у фіналі з рахунком 1:0 споконвічному своєму супернику – команді Росії

Національна паралімпійська збірна команда з футболу — справжня гордість України.

Своєю наполегливою працею наші футболісти довели, що спортивний характер — це наполегливість та лицарство. Мати спортивний характер — означає не шкодувати

себе під час гри, прагнути не зважаючи ні на що (чесне чи нечесне суддівство, травми тощо) забити у ворота супротивника якнайбільше м'ячів.

На Паралімпіаді у Лондоні це їм спершу, здавалось би, надзвичайно легко вдавалось. Перша

гра з командою США з рахунком 9:0 на користь жовто-синіх була взагалі надзвичайно вражаючою: такий відрив!!! Такий старт!!! Від української команди відзначились Шевчик Анатолій — 4 м'ячі, Шкварло Іван — 3 м'ячі, Дутко Тарас — 1 м'яч, Трушев Віталій — 1 м'яч.

Далі у своїй групі В наші спортсмени виграли з рахунком 7:1 у команди-володарки Паралімпійських ігор — Великобританії. І тут не допоміг нашим суперникам ні рідний стадіон, ні рідна земля... Авторами переможних українських голів стали Антонюк Володимир — 2 м'ячі, Шевчик Анатолій — 2 м'ячі,

Девлиш Олександр — 2 м'ячі, Пономарьов Денис — 1 м'яч.

З командою Бразилії українські футболісти зіграли у нічию — 1:1. Саме новачок команди — спортсмен із Херсону — Доценко Іван відповів на 35 хвилині на м'яч від бразильця Сантоса Рібейра.

Надзвичайно хвилюючою та важкою була гра з командою Ірану. Здавалось, що надто мокро покриття стадіону, надто грубо грають суперники, надто важко перемогти. Важко, але — реально! Наші хлопці вибороли цю перемогу з рахунком 2:1. Голами відзначились Доценко Іван та Шкварло Іван.

2000 році — срібними призерами. Сподіваємось, що у Ріо це знову буде звання лідера паралімпійського футболу».

Втім, наші спортсмени не такі, щоб складати руки. Вони у сонячній Бразилії боротимуться за першість Паралімпіади. Адже саме з Бразилії розпочалось зіркове сходження цієї команди, яка у далекому 1998 році виборола Кубок світу із футболу. Отже, Ріо для наших футболістів має бути знаковим і фартовим!

Фінальна гра випала за розкладом у завершальний день Паралімпійських ігор і вона була найважливішою: вирішувалось чемпіонське звання. Як ми не мріяли, як не вболівали, примхлива футбольна фортуна цього разу не була на стороні української команди. З переможним рахунком 1:0 на користь Росії

наші спортсмени отримали срібну нагороду Паралімпіади. Золото — у команди Росії. Бронзова нагорода у футболі — в команди Ірану.

Оцінюючи виступ команди, президент Національного паралімпійського комітету України Валерій Сушкевич говорить, що остання

гра команди була на подив слабкою: «Не знаю, що «зіграло не так» в останньому футбольному поєдинку: чи втома, чи дійсно фортуна була не на стороні наших футболістів. Будемо аналізувати. Наразі — срібло! Вони вже двічі були чемпіонами двох останніх Паралімпіад, один раз, ще у

На Паралімпіаді у Лондоні українські плавці-паралімпійці зібрали найбільший урожай медалей, ставши третіми у плаванні

Найголовніша водна арена Лондону «Акватік-центр» (Aquatics Centre) під час Паралімпіади-2012 стала чи не найгарячішою точкою Лондонського Олімпійського парку. Із самого першого дня змагань, які тривали тут найдовше — з 30 серпня по 8 вересня — тут розгортались потужна боротьба за медалі: 600 спортсменів (340 чоловіків та 260 жінок) розігрували 148 комплектів нагород.

Українська команда плавців — 46 спортсменів — традиційно сильно виступила у цьому виді паралімпійської програми. Вода практично кипіла від нестримної волі до перемог наших 27 спортсменів та 19 спортсменок: і вже з першого дня по останній щоразу на щоглах Акватіку майорів прапор України та фактично щодня лунав Гімн нашої держави.

Загальним високим здобутком українських плавців-паралімпійців стало 44 високі нагороди, серед яких 17 золотих, 14 срібних та 13 бронзових медалей. Цим результатом, за словами президента Національного паралімпійського комітету України Валерія Сушкевича варто гордитись, адже це якісно новий виток досягнення у плаванні. «Зверніть увагу, саме 24 спортсмени, які стали володарями високих нагород Паралімпіади у плаванні, підняли планку наших здобутків у цьому виді спорту у порівнянні з Пекіном-2008: тоді, на XIII літній Паралімпіаді вони вибороли 43 нагороди: 13 золотих, 10 срібних та 20 бронзових. До речі, саме тут, у Лондонському Акватіку, українські плавці знову підтвердили завоювану ще в Китаї третю світову сходинку у загальному неофіційному заліку серед країн-учасниць Паралімпіади-2012 (перше місце — Китай, друге — Австралія, третє — Україна)», — підкреслив Сушкевич.

Кожен із 46 спортсменів виклався на повну. Комуś вдалось отримати

ждану нагороду Паралімпіади, для когось сама участь у Іграх стала справжньою нагородою і перемогою себе. Найбільш приємно здивували і порадували дебютанти — практично кожен із них повернувся в Україну з високою нагородою.

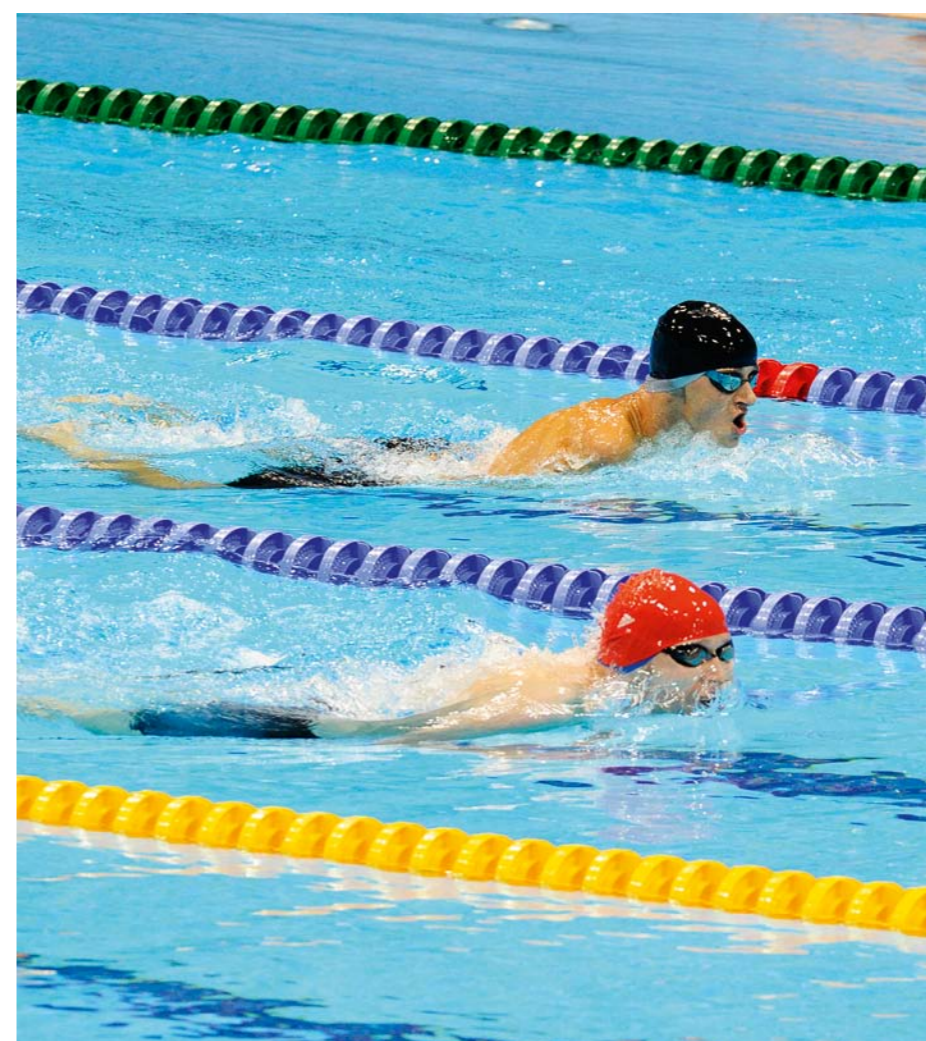
Серед дебютантів найфартовішою виявилась спортсменка з ура-

женням опорно-рухового апарату Наталя Прологаєва, яка стала не тільки безперечним лідером команди у плаванні, найкращою спортсменкою-плавчинєю, а й у цілому — найсильнішою серед усіх спортсменів в національній паралімпійській збірній команді України. Золота рибка із Харківщини майже три дні поспіль збирала золото

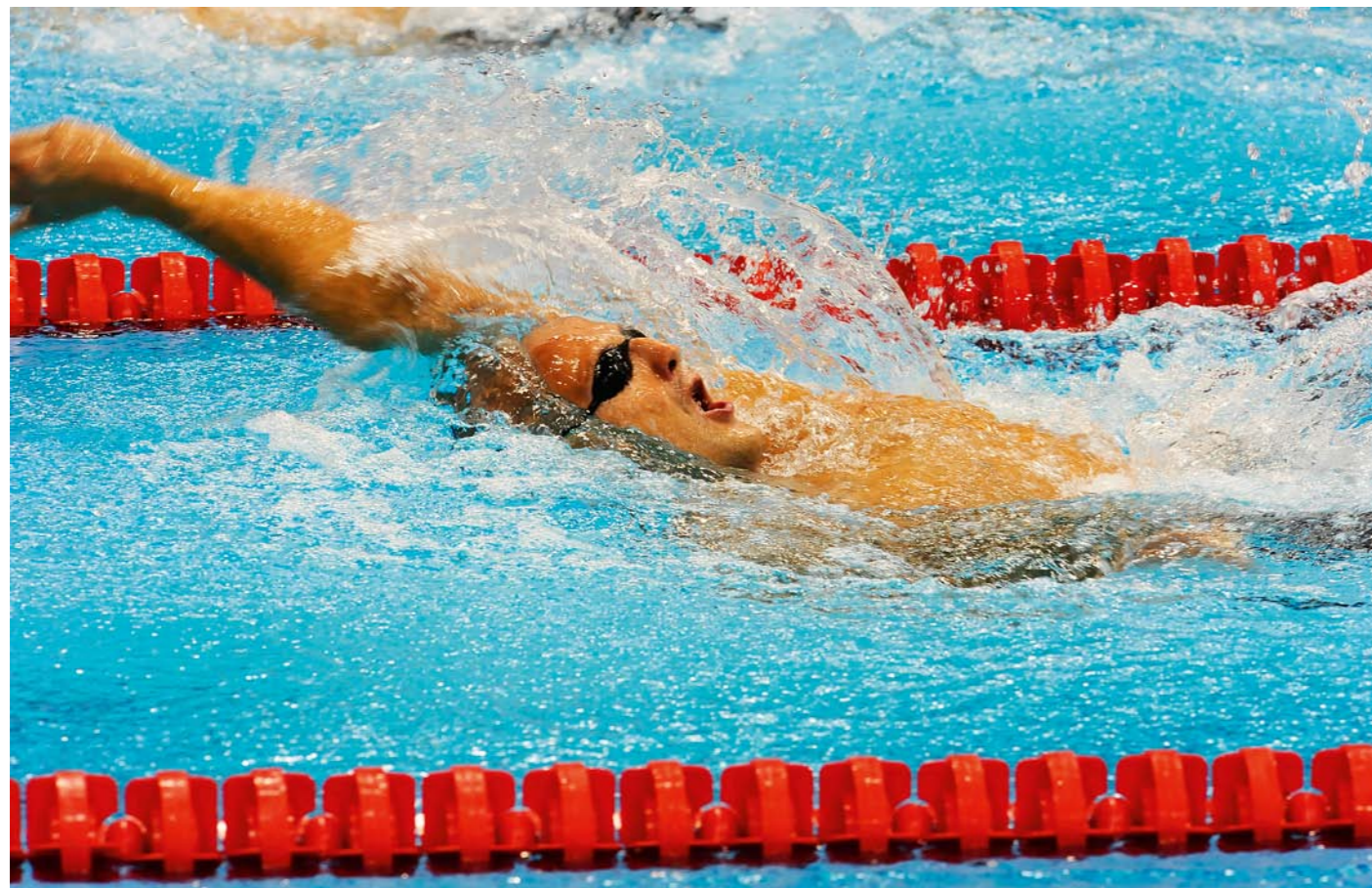
Паралімпіади: на дистанціях 50м вільним стилем, 100м брасом та 200м комплексом. В завершальний день змагань вона взяла срібло у плавнні на дистанції 100м вільним стилем. Нам мріялось, що саме в цей день красуня Пролагаєва візьме золото, і отримане нею срібло трішки засмутило усіх палких прихильників харків'янки. Однак сама Наталя відкоментувала свій срібний результат радісно: «Для мене ця дистанція була експериментом. З моїм тренером Оксаною Воронцовою ми практично кинули виклик долі і гідно його витримали: горджуся цією медаллю. Вона для мене прирівнюється до найвищої нагороди Паралімпіади». До речі, за підсумками Паралімпіади-2012 Наталя не тільки багаторазова чемпіонка та призерка Ігор, вона — рекордсменка світу, Європи та Паралімпійських ігор.

Наповну у Лондоні виклався лідер національної паралімпійської збірної команди зразка 2008 року харків'янин Максим Веракса (вади зору). Він став найкращим серед представників сильної статі у плавнні та у команді в цілому. Максим — триразовий чемпіон Паралімпійських ігор 2012 року, бронзовий призер та рекордсмен Паралімпійських ігор; здобув золоті медалі у плавнні на дистанції 50м вільним стилем, 100м вільним стилем та 200м комплексом, а також бронзову нагороду на дистанції 100м на брасом. Щоразу після

переможних фінішів Максим щиро ділився з журналістами своїми переживаннями, адже в Україні за нього вболівала найпалкіша фанатка — мама. Кожну свою нагороду він присвячував їй та коханій дівчині, яка підтримувала хлопця на блакитних доріжках Акваітіку. Після чергового золота Веракса признався, що коли дійшов до фінішу — не

повірів, що став першим: настільки важкою виявилась дистанція. За словами українця саме у Лондоні найбільше відчувалось, що спортсмени інших країн достойно підготувались до виступу на Паралімпіаді і були серйозними конкурентами.

Комплект нагород у плаванні завоював справжній «старожил»

українського паралімпійського плавання Герой України тотально незрячий Віктор Смирнов, виборовши золоту, срібну та бронзову нагороди. Вдалий виступ донеччанина вкотре підтвердив, що найкращий спортсмен Афінів-2004 не починає на лаврах: його впевнений виступ у Лондоні став ще однією яскравою сторінкою Паралімпіади-2012.

На відміну від ветеранів команди, молоді спортсмени надзвичайно хвилювались перед стартами і при цьому показували не менш яскраві результати. Незважаючи на те, що вісімнадцятирічний полтавчанин Богодайко Євгеній (ураження опорно-рухового апарату) вперше на Паралімпіаді, він став двократним чемпіоном та двократним срібним призером Ігор. На Паралімпіаді у Лондоні молодий спортсмен здобув золоті нагороди у плаванні на дистанціях 200 м комплексом та 100 м брасом, а також дві срібні нагороди у плаванні на дистанції 50 м батерфляєм — з рекордом Європи та дистанції 100 м на спині. Окрім того, Євгеній — рекордсмен

світу, Європи та Паралімпійських ігор. Радіючи своїм перемогам, він завжди вболівав за кожного із членів команди: «В плавани кожен на дистанції бореться сам за себе. У нас індивідуальний вид спорту. Дуже прикро за тих, хто не отримав нагород...»

У сімнадцятирічної полтавчанки Хруль Оксани (ураження опорно-рухового апарату), яка також дебютувала на Паралімпіаді у Лондоні, а також у донеччанина Калини Андрія (ураження опорно-рухового апарату), який дебютував ще на Іграх в Афінах, медалі однакові за кількістю та якістю: 1 золото та 1 срібло. До речі, золота нагорода дуже розчарувала Андрія, адже, як виявилось, він готувався у Лондоні побити світовий рекорд. «на цій дистанції (100м брасом) стараюсь не хвилюватись, тому що це моя дистанція, я завжди на ній був фаворитом. Я не відчув особливого тиску зі сторони суперників. — каже Калина. — Якщо бачиш, як інші переживають, більш впевнено почуваш себе, за рахунок цього і підзаряджаєшся».

Дещо невдалим для себе вважає виступ на Паралімпіаді спортсмен із Запоріжжя Федина Олексій (вади зору). Будучи другим за кількістю нагород у Пекіні, цього року у Олексія одна золота та одна бронзова нагороди.

По одній золотій нагороді отримали дебютанти з ураженням опорно-рухового апарату Мустафаєв Ескендер (м. Севастополь), Бойко

Геннадій (Миколаївська обл.), Юрченко Христина (м. Київ), а також тотально незрячий Залевський Дмитро (Донецька обл.). Власне саме золото Залевського на думку головного тренера збірної команди з плавання Геннадія Вдовиченка надзвичайно цінне для всіх, адже цей спортсмен — з вродженою вадою зору. Показати такий високий клас і професіоналізм на Паралімпіаді було досить не-

легко для нього, адже на відміну від інших представників команди, які мають проблеми із зором, він фактично зовсім не має зорового уявлення про доріжки басейну, кольори і все інше, що залишилось у пам'яті тих спортсменів, які втратили зір у тому чи іншому віці.

Особливу гордість команди плавців склали досягнення юних спортсменів, які показали у своєму дебюті на Паралімпіаді не тільки високі результати, але й справжній потенціал для наступних ігор у Ріо-де-Жанейро. А це — наймолодші представниці команди, а саме чотирнадцятирічна дебютантка Ігор Вікторія Савцова (Запорізька обл.), яка стала чемпіонкою та рекордсменкою Паралімпійських ігор у плавани, п'ятнадцятирічна Яна Бережна, вихованка харківської гімназії для незрячих дітей, яка виборола срібну нагороду та її колега чотирнадцятирічна харків'янка Марина Піддубна, яка посіла 5 місце у змаганнях з плавання. Юна Савцова стала справжнім відкриттям Паралімпіади: маючи важке ураження опорно-рухового апарату (важкі наслідки дитячого церебрального паралічу) Віка так впевнено перемогла на дистанції 100м брасом, що вся лондонська преса ще декілька днів описувала її дебют та отриманий рекорд Паралімпійських ігор. На церемонії вручення золотої нагороди юна спортсменка так розхвилювалась, що у неї почалась спастика м'язів: після такого стрімкого і впевненого виступу, повної віддачі на дистанції та контролем над своїм тілом у воді, їй було фізично та емоційно важко «зібратись» на урочистості й отримати завойовану нагороду.

Срібними та бронзовими призерами Ігор стали полтавчанин Виноградєць Дмитро (2 срібні, 1 бронзова нагороди), кіровоградчанка Свідерська Ольга (2 срібні нагороди), донеччанин Чуфаров Дмитро (1 срібна та 1 бронзова нагороди), по одній срібній нагороді у киянки і дебютантки Ігор Істоміної Катерини та дніпропетровчанки Єлісаветської Ганни, у «бувалих паралімпій-

ців» донеччан Кліпперта Сергія та Машенка Олександра по 2 бронзи, по одній бронзовій нагороді у рівненчанки Матло Ярини, дебютанта з Харківщини Головка Олександра, дебютанки з Криму Палян Ані, донеччанки Соцької Ірини.

Кожна нагорода — не тільки результати виснажливої праці над собою, не тільки роки важких тренувань. В цих медалях — надзвичайна сила духу та воля до перемог цілої команди, високопрофесійних тренерів, менеджерів, лікарів. У них — невеличка частинка спортивного щастя спортсменів, які вибороли перемогу. Хочеться відмітити кожного із 46 спортсменів, які в лондонському Аква-тіку виборювали загальну велику перемогу не тільки для української паралімпійської збірної команди, а для всіх громадян України з обмеженими фізичними можливостями, але необмеженою силою духа.

Необмежена сила духу щодня мала вияв на Паралімпіаді у Лондоні. Варто лише згадати виступ Крижановського Дмитра, який став четвертим

на Паралімпіаді у Лондоні, але, як виявилось, виступав із пухлиною суглобу. Це, за словами Сушкевича — прояв істинного героїзму спортсмена — перемагаючи біль, себе, він виступив і показав досить високий результат. Втім, за оцінкою керівництва Національного паралімпійського комітету України, виступ українських спортсменів у плаванні можна вважати досить успішним, хоча, чимало невдач спіткало наших спортсменів на голубих доріжках Аква-тіку. 17 четвертих місць у плаванні — це потенційні нагороди, чимало з

яких відрізняється від медального результату лише долями секунд.

Наразі, по закінченню Паралімпійських ігор у Лондоні Національний паралімпійський комітет України проводить ретельний аналіз виступу команди з плавання та розробляє нову стратегію та тактику виступу на наступних Іграх в Ріо-де-Жанейро. Що ж, з таким стрімким настроєм ми певні, що наші плавці знову стануть одними із лідерів паралімпійського плавання у палкій нестримній Бразилії.

МИ ЗНОВУ ДОВЕЛИ МІЦЬ ПАРАЛІМПІЙСЬКОГО СПОРТУ В УКРАЇНІ

Ну от і все. У неділю, 9 вересня у Лондонському святковому вечір'ї відлунали феєрверки прощальної церемонії закриття XIV літньої Паралімпіади, знаменуючи завершення спортивних змагань нинішнього 4-ліття: і Олімпіади, і Паралімпіади. Разом із радісним хвилюванням майже всі причетні відчують легкий сум.

Складно повертатись до розмірних буднів після шаленого темпу змагань. Британцям, мабуть, спершу навіть бракуватиме цього свята, хоча вони й перетерпіли купу незручностей за цей час. Ну а хто вже беззастережно радіє — то це самі атлети. Нарешті для них настав перепочинок після виснажливих стартів та багатомісячної підготовки до них. Вони вже зачекалися відпусток та зустрічей з рідними. Навідміну від олімпійців, яких зазвичай

доправляють на батьківщину ожражу ж після виступів, паралімпійці їдуть додому всі разом 11-го вересня. То ж мають ще й нагоду насолодитися Лондоном.

Безсумнівно, що такої шаленої підтримки спортсменів з обмеженими можливостями, як у Лондоні, не було ніколи та ніде. Це визнають абсолютно усі, хто бував на подібних змаганнях. Таке враження, що мешканці острова, сповнені духом паралімпійського руху, який зародився саме у їхній країні, купили всі квитки. Бо жодного вільного місця на трибунах! На всіх стадіонах та на усіх видах змагань. На 80-тисячному стадіоні не було де яблуку впасти — ані вранці, ані ввечері. Чи вихідного дня, чи буднього. Несамовито вболівали за своїх, за чужих — зриваючи голос. Та коли організатори зверталися з проханням дотри-

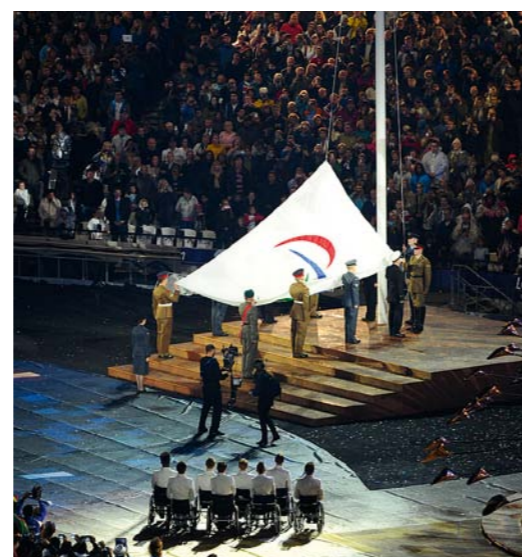
муватись тиші, аби не заважати спортсменам зі слабким зором — наставала тиша абсолютна. На змагання приходили з дітьми, навіть із немовлятами. Природньо, що в місті була безліч людей із обмеженими можливостями. До них виявляли особливу увагу та шану. Навіть погода посприяла паралімпійцям куди більше, ніж здоровим спортсменам. Практично цілісінькі дні яскраво світило та пригрівало сонечко.

Та от до цієї бочки з медом добру ложку дьогтю додали доволі упереджене ставлення до нашої команди та несправедливе судейство. Можливо — не таке часте та відверте, як на Олімпіаді, та все ж було. Найприкріше сталося з золотою медаллю легкоатлетки Марії Помазан, бо організатори наполягали на поверненні золотої медалі. Вже по завершенню Ігор

Президент Національного комітету спорту інвалідів Валерій Сушкевич розповів, що на піку його боротьби за медаль Марії, «з'явилася відверта та доволі безсоромна заява шефа місії Великобританії про те, що зараховувати золоту медаль українській легкоатлетці не можна, оскільки це відіб'ється на загальному медальному заліку та місці Великобританії в ньому». Отже Україна таки склала серйозну конкуренцію команді цієї держави, яка обійшла нас у медальному заліку далеко не одразу. В цілому, за словами пана Сушкевича, лондонська Паралімпіада продемонструвала проблемність

статусу України у світі та в Європі. «Я відчував цю проблемність на своїй шкурі на кожному змаганні, на усіх зустрічах із офіційними особами. Відчував її у вирішенні багатьох питань, пов'язаних із поточним виступом команди. Такої складної боротьби за високий результат у мене не було з часів Атланти, першої нашої Паралімпіади. Мені ще ніколи не було так складно боротися за справедливість, як тут». Ще перед початком змагань стало відомо, що організатори, не пояснюючи причин, вилучили, наприклад, у плаванні низку дистанцій, в яких Україна традиційно сильна. А у пауерліфтингу

заборонили важкоатлетам користуватися своїми ременями (ними користуються виключно найсильніші команди світу, до яких належить і наша). Це лише деякі моменти — неприємні та прикрі дрібниці.

Та навіть така підступність не вибила Україну з лідерів. Удруге поспіль країна посідає четверте місце у загальному заліку з 84 медалями, з яких 32 — найвищої проби. Попереду нас — Китай (бо їх просто нереально наздогнати), Росія, що зробила висновки після провальної пекінської Паралімпіади, та Великобританія (як приймаюча сторона

ПІДСУМКИ

вона брала участь в усіх 20 видах, тоді як ми — лишень у 12).

«Побиті всі медальні рекорди за цілу історію участі національної збірної в Паралімпіадах, — зазначив Голова національного Паралімпійського комітету, — Я вважаю, що команда показала унікальний результат. А могла би показати ще вищий. Причини криються не лише в тім, що на Україну «нерівно дихають». Приїхати на змагання кільком спортсменам-футболістам завадили травми. Це вплинуло на результат фінального матчу. Наша футбольна команда вперше поступилася своїм багаторічним суперником, команді Росії, з якою зустрічається вже на третій Паралімпіаді з рахунком 0:1.

Вплинули на результат, за словами пана Сушкевича, і дещо інші причини «національного рівня». В тому числі й дефіцит коштів на придбан-

ня екіпування та обладнання, проблемне місцеве фінансування спортсменів. У певний момент взагалі опинилася під питанням навіть сама можливість підготовки збірної до Ігор — адже фінансування надали аж у березні. «Більше того, Національний центр паралімпійської та дефлімпійської підготовки в Євпа-

торії, славновідомий у всьому світі як колыска чемпіонів, є постійним об'єктом найжорсткішої перевірки спортивних інституцій в країні і не виринає з десятків, сотень тероризуючих його перевірок.

Так вже сталося, що саме лондонська Паралімпіада вперше за

ПІДСУМКИ

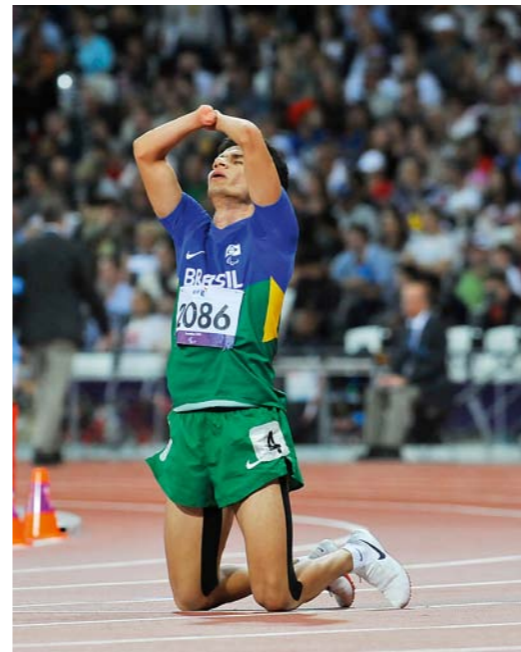

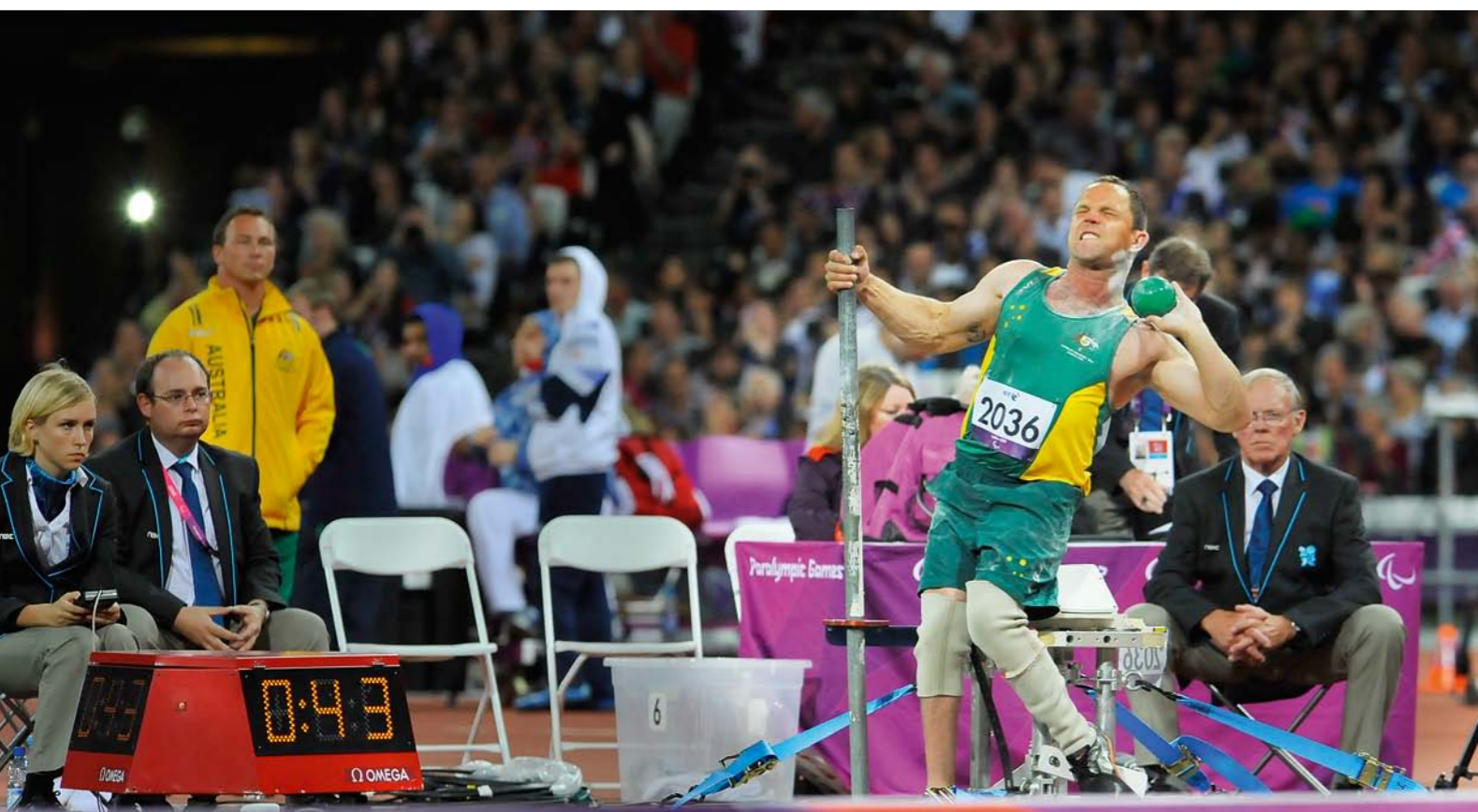
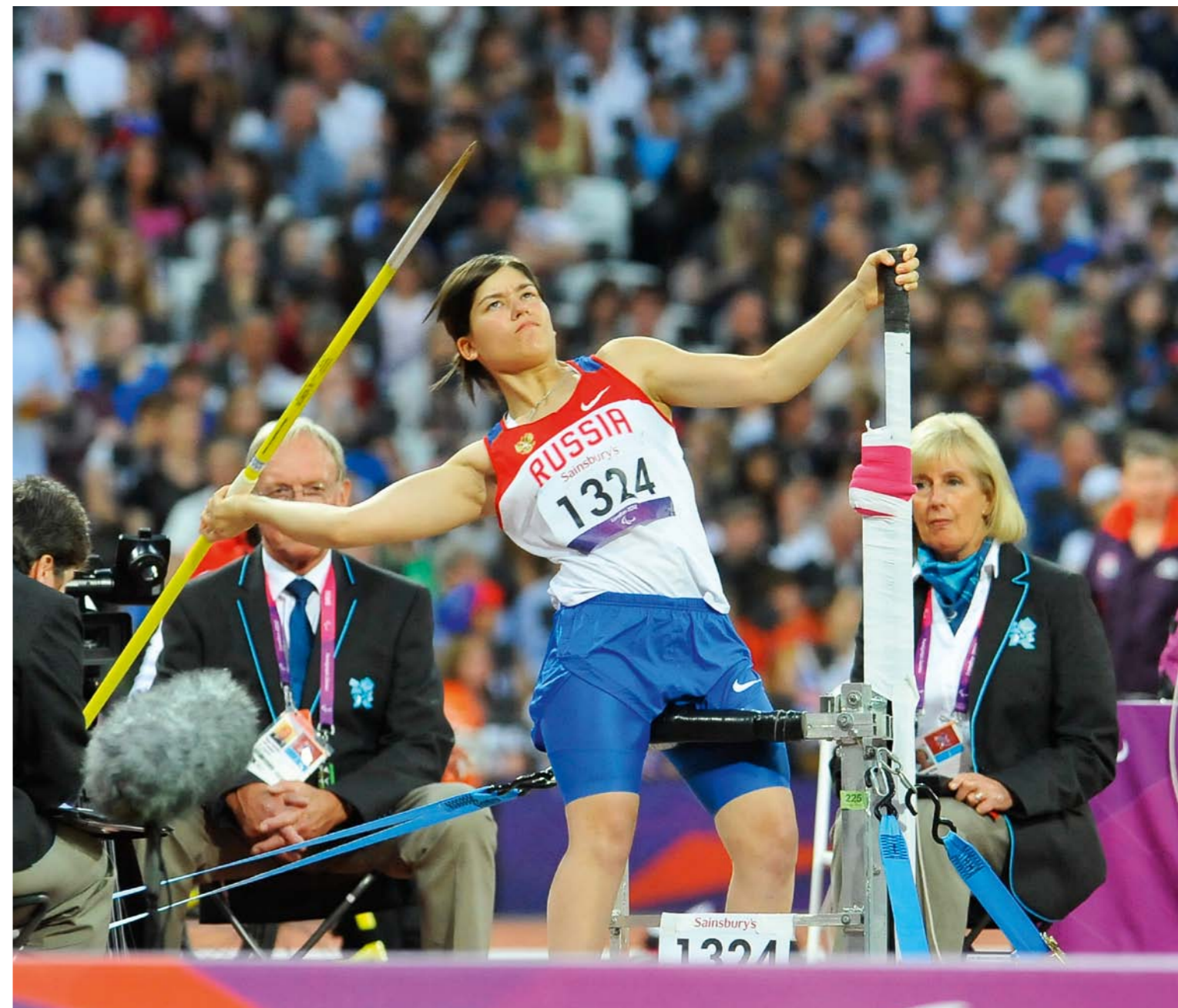
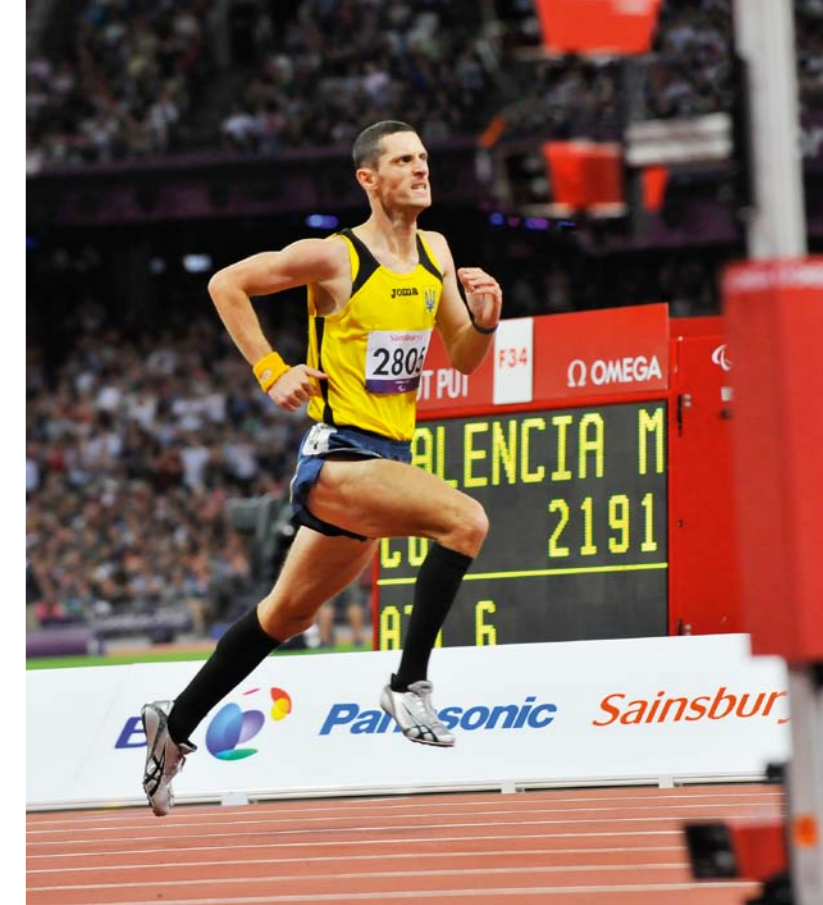
останні роки сколихнула Україну, дала суспільству розуміння того, що є Паралімпійські ігри, сприяла визнанню соціумом людей з інвалідністю, гідних іншого до себе ставлення та уваги, ніж теперішнє. Вперше дух цивілізованого ставлення до людей з інвалідністю, як це має місце у Великобританії, пішов хвилею в Україну, де донині ще існує певний ступінь їх дискримінації, нерозуміння рівних прав, потреб і можливостей цих людей.

Результат виступу українських спортсменів-паралімпійців у Лондоні матиме колосальний вплив на формування державної політики нашої країни стосовно інвалідів, на цивілізаційний ріст суспільства. Отже головний підсумок Паралімпіади 2012 ще попереду.

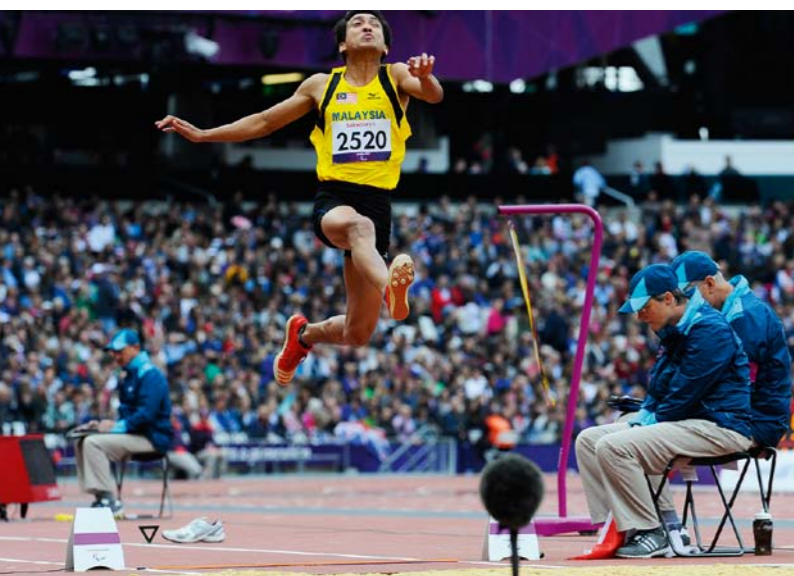
Хотілося б вірити, що незаперечний успіх наших паралімпійців помічений не лише за кордоном. Нарешті і в Україні змінюється ставлення суспільства до людей з обмеженими можливостями. Тепер — черга за можновладцями розпочинати робити помітніші кроки для створення «суспільства без бар'єрів».

Над журналом працювали:
 тексти: Наталія Гарач, Дар'я Кузнецова,
 Ольга Танасійчук, Алла Пап

фото: Валентин Кармінський,
 Дмитро Дорошенко, Євген Дорошенко (мол.)

дизайн, верстка: Олександр Мухін,
 Євген Моїсеєнко

ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРАВ ЛЮДЕЙ З ІНВАЛІДНІСТЮ –

це не крок милосердя, це потужна інвестиція в розвиток всього суспільства!

Будуючи інтегроване цивілізоване суспільство, прогресивні країни керуються загальною стратегічною метою – досягнення повної участі людей з інвалідністю в суспільному житті та своєчасне включення всіх питань, пов'язаних з життєдіяльністю громадян з інвалідністю до всіх напрямків державної політики, сповідують керівні принципи заборони дискримінації, забезпечення рівності можливостей, поваги до відмінностей та визнання інвалідності як частини людського розмаїття, гідності та автономності особи, в тому числі й свободи здійснювати власний вибір.

Понад **650 мільйонів людей** в усьому світі живуть з інвалідністю. Додайте до цього числа членів їхніх родин і ми отримаємо приблизну кількість, що сягає двох мільярдів людей, які щодня живуть з інвалідністю. В кожному регіоні світу, в кожній країні люди з інвалідністю часто живуть на задвірках суспільства, позбавлені певних основоположних моментів життя. Вони майже не мають надії на те, щоб відвідувати школу, влаштуватися на роботу, мати власний дім, створити сім'ю та виховувати дітей, або жити активним громадським життям чи скористатися правом на волевиявлення. У світі для значної більшості людей з інвалідністю - магазини, місця громадського користування, транспорт та навіть інформація залишаються недоступною.

*Проблема у ментальності суспільства, не усвідомленні, що понад **10 % населення країни** - це люди з обмеженою чи не повною справністю, яким «життя» дається набагато складніше.*

І усвідомлення цього має відбутися в українському суспільстві.

Загальна кількість людей з інвалідністю в Україні - близько 2,7 млн. осіб.

Національна Асамблея інвалідів України
www.naiu.org.ua

НАЦІОНАЛЬНА АСАМБЛЕЯ ІНВАЛІДІВ УКРАЇНИ ТА ВСЕСВІТНЬО ВІДОМИЙ ОН-ЛАЙН ПРОЕКТ ДЛЯ ДОПОМОГИ В ПЕРЕСУВАННІ ЛЮДЕЙ З ІНВАЛІДНІСТЮ WHEELMAP

У 2012 році Національна Асамблея інвалідів України (НАІУ) розпочала роботу над створенням єдиної карти доступних місць для людей з інвалідністю. Приєднуйтесь!

Всесвітньо відомий он-лайн проект для допомоги в пересуванні людей з інвалідністю Wheelmap був адаптований для українських користувачів. Безумовною перевагою Wheelmap є простота додавання і редагування об'єктів будь-яким користувачем Інтернету.

Команда проекту переклала інтерфейс сайту на російську мову, в найближчий час буде також завершено переклад і на українську. На даний момент здійснюється внесення всієї наявної інформації про місця, які доступні для людей з інвалідністю в Україні. Волонтери додають на сайт об'єкти, які вже були внесені на карту «Нет Бар'єров», а також дані, отримані за підсумком конкурсу «Заклад без бар'єрів», який НАІУ реалізували спільно з УЄФА напередодні Євро-2012.

Основний індикатор, який є у кожного об'єкта Wheelmap, це колір, який і показує рівень його доступності. Зеленим кольором позначені повністю «Безбар'єрні» об'єкти. Жовтий колір призначений для маркування частково безбар'єрних об'єктів. Червоний колір сигналізує, що будівля не пристосована для людей в інвалідних візках. Сірим кольором позначені об'єкти без статусу ідентифікації.

У планах команди – активне просування інформації про проект за допомогою реклами в Інтернеті, соціальних мереж та інших каналів комунікації з ціллю максимального наповнення карти об'єктами та визначення статусу їх ідентифікації.

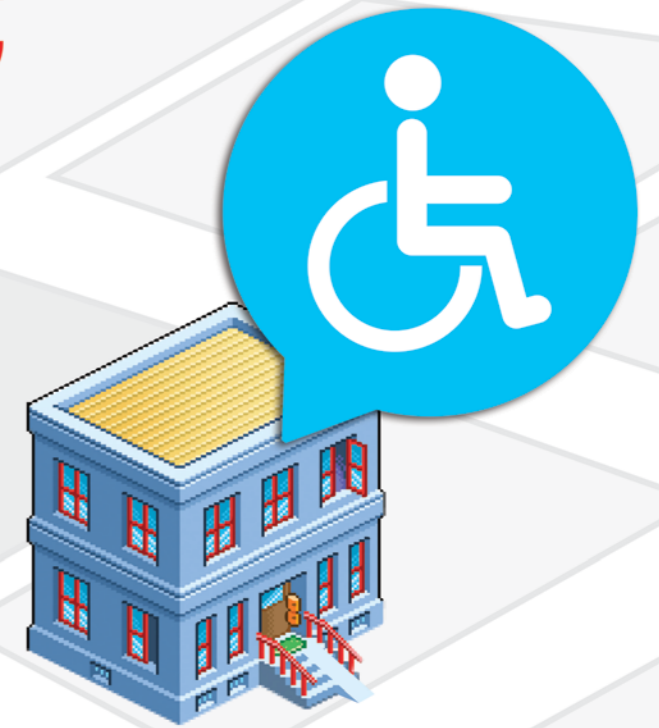
Вже зараз картою зможуть користуватися всі охочі. В майбутньому це буде єдиний ресурс, про місця доступні для людей з інвалідністю з найбільш повною в Україні інформацією. Ресурс вже доступний для користування на сайті за посиланням netbaryerov.org.ua.

Хочемо подякувати поточним партнерам в реалізації проекту: агентство Mediacom, компанії Ebola, Liquid7 Digital Content House, видавничий дім Perehid Publishing House, агентство DDM Studio.

Закликаємо всіх небайдужих і соціально активних учасників суспільства брати участь в спільному створенні корисного і необхідного ресурсу для людей з інвалідністю!

Прес-служба НАІУ

МІСТА ДЛЯ ЛЮДЕЙ З ІНВАЛІДНІСТЮ НЕ ІСНУЄ

Позначайте місця,
що облаштовані для людей з інвалідністю,
в «Путівнику доступних місць»

app-store

android

www.wheelmap.org

25 0 25 50 75 100 125 150 175 200 метрів

Масштаб проблеми 4 % облаштованих місць для людей з інвалідністю

**Національна Асамблея
інвалідів України**

